

Çarpıtılmış İslam ve Demokrasi

İslam ve demokrasiye ilişkin ekstremist yorumlara karşı argümanlar

Zerrbilder von Islam und Demokratie

صور مشوهة عن الإسلام والديمقراطية

الحرية Demokrasi
Eşitlik Rechtsstaat
الدين Anayasal Düzen
Islam الديمقراطية

Önsöz

Özellikle 2011 yılında Suriye’de iç savaşın başlaması ve „İslam Devleti“ (DAEŞ) veya Nusra Cephesi („al-Qaida“) gibi terörist örgütlerin ajitasyonlarından bu yana, Avrupa’da da genç müslümanlar ve bazı sonradan İslam dinine geçmiş kişilerde belirgin bir şekilde artmış radikalleşmeler tespit edilmektedir. İslamist, selefist ve cihadist görüşler, çoğu zaman, demokrasi ve hukuk devletini „islama aykırı“ ilan etmek ve militan cihadı sözde imanın şartı olarak göstermek için ideolojik dayanak teşkil etmektedir. Bu durum, özellikle katliamları dinî bakımdan gerekçelendirmeye çalışan ve demokrasi değerlerini sözde İslam’la bağdaşmaz olarak lanse eden cihadistler için geçerlidir.

Bu gelişmeye karşı önlemler alınmalıdır. Bunun için, yaptırım ve cezaî takibat gibi önlemlere paralel olarak, Berlin’de olduğu gibi kapsamlı önleyici ve radikallikten caydırıcı programlar uygulanmalıdır. Devlet daireleri ve sivil toplum kuruluşlarının en önemli hedefi, radikalleşme tehlikesi altında bulunan veya radikalleşmiş kişileri şiddet eylemlerinden alıkoymak ve deradikalize etmektir. Bu kapsamda, radikalleşmiş kişilerle çalışma ve aile fertlerinin yanısıra, sosyal çevrelerine danışma hizmetlerine ağırlık verilmektedir. Ayrıca, halkın dinî motiflere dayalı politik ekstremizmin bu türüne karşı duyarlılaştırılması gerekir.

Almanca, Arapça ve Türkçe olarak hazırlanan bu broşür, sadece bu ekstremizm türleri hakkında bilgi vermek için hazırlanmamış, daha çok, islamizm, selefizm ve cihadizme kaynak olan ideolojinin düşünsel ve politik

anlamda irdelenmesi amaçlamaktadır. Bunun için, demokrasi, hukuk devleti, eşitlik ilkesi, gayrimüslimler ve şiddet konularına ilişkin ekstremist görüşler ortaya konulacak ve özgürlükçü demokratik anayasal düzen ile demokrasiyi tasvip eden liberal müslümanların beyanlarıyla karşılaştırılacaktır. Müslüman dünyasından kaynaklanan bu düşüncelerin, islamist, selefist ve cihadist ekstremistlerin gerek İslam, gerek demokrasiye ilişkin çarpıtmalarını çürütmeye hizmet etmesi istenmektedir.

İslamizm, selefizm ve cihadizm tartışması, okuyucuların ekstremist düşünceler ve radikalleşmeleri farketmeleri ve bunları anayasal düzene uygun ve İslam dininin inanç özgürlüğü ilkesiyle korunan dinî ve kültürel uygulamalarından ayırt etmelerine yardım etmelidir.

Bu Broşür, ikinci ve genişletilmiş baskısıyla, özellikle okullar ve daha başka eğitim ve sosyal hizmet kuruluşlarında yetkilendirilmiş kişilerin islamist ve selefist ideolojilere karşı argüman getirme yetilerinin artırılmasını amaçlamaktadır. Aynı şekilde, müslüman cemaatlerin de muhtemel radikalleşme emarelerine karşı duyarlılaştırılması ve bunlara karşı argümanlarla kuvvetlendirilmesi amaçlanmaktadır.

Frank Henkel
İçişleri ve Spor Senatörü

Senatsverwaltung für Inneres und Sport
Abteilung Verfassungsschutz
[İçişleri ve Spor Senatörlüğü
Anayasal Düzeni Koruma Dairesi]
Klosterstr. 47, 10179 Berlin
Tel (030) 90 129 - 440
www.verfassungsschutz-berlin.de
info@verfassungsschutz-berlin.de

I. genişletilmiş yeni baskı
Son güncelleme: Kasım 2015

Bu broşür Berlin İçişleri ve Spor Senatörlüğü Anayasal Düzeni Koruma Dairesi tarafından yayımlanmıştır. Herhangi bir siyasi grubun yararına taraf tutulması gibi bir düşünceye neden olabilecek bir şekilde kullanılamaz. Partilerin seçim kampanyaları veya enformasyon stantlarında dağıtılmasına ve seçim kampanyası kapsamında her hangi bir şekilde kullanılmasına müsaade edilmez. Partilerin, broşürü bilgilendirmek amacıyla kendi üyelerine vermesine müsaade edilir.

Fihrist

S. 3 **Önsöz**

S. 6 **Giriş**

Demokrasi kavramının irdelenmesi

S. 8 / 9 Ekstremit iddia: Demokrasinin bir “din” olduğu iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Demokrasi politik bir sistemdir

S. 10 / 11 Ekstremit iddia: Demokrasiyi kabul etmek çok tanrılıktır iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: İslam ve Demokrasi çelişmez

S. 12 / 13 Ekstremit iddia: İslam’ın siyasî partileri yasakladığı iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Çok partili sistem İslam’a aykırı değildir

S. 14 / 15 Ekstremit iddia: Müslümanların seçimlere katılmaması gerektiği iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: İslam ve seçimler bağdaşır

Hukuk devleti kavramının irdelenmesi

S. 16 / 17 Ekstremit iddia: Parlamentoların kanun çıkarma yetkisi olmaması gerektiği iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Yasama görevi parlamentolara verilmiştir

S. 18 / 19 Ekstremit iddia: Dinî olmayan kanunların meşru olmadığı iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Devlet hukuku ve anayasal düzen daima öncelik sahibidir

Kadın ve erkek eşitliği üzerine

S. 20 / 21 Ekstremit iddia: Kadın haklarının ev içinde sınırlı olduğu iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Erkek ve kadın eşit haklara sahiptir

S. 22 / 23 Ekstremit iddia: Kadının dövülebileceği iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Evlilikte şiddet yasağı

S. 24 / 25 Ekstremit iddia: Kadınların tamamen örtünmesi gerektiği iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Örtünme zorlaması şahsî irade hakkı ile bağdaşmaz

Müslümanlar ve gayrimüslimler arası ilişkiler üzerine

S. 26 / 27 Ekstremit iddia: Yahudiler ve Hristiyanların istisnasız “dinsiz” (kâfir) olduğu iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Yahudiler ve Hristiyanlar istisnasız “kâfir” değildir

S. 28 / 29 Ekstremit iddia: Selefî olmayan müslümanların kâfir ve mürtet oldukları iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Selefî olmayan müslümanların zındık ilan edilmesi meşru değildir

S. 30 / 31 Ekstremit iddia: Gayrimüslimlerle ilişki kurmanın yasak olduğu iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Müslümanlar ve gayrimüslimlerin barış içinde beraber yaşaması

S. 32 / 33 Ekstremit iddia: Müslüman olmak istemeyenlere karşı mücadele edilmesi gerektiği iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Dinsel tercihini özgürce yapma hakkı

İslam ve şiddet ilişkisi üzerine

S. 34 / 35 Ekstremit iddia: Müslümanların militan cihat yükümlülüğü iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Militan cihat caiz değildir

S. 36 / 37 Ekstremit iddia: Terör eylemlerinin meşru olduğu iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Terör saldırıları meşru değildir

S. 38 / 39 Ekstremit iddia: Sivillerin öldürülebileceği iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Sivillerin öldürülmesi şeriat açısından meşru değildir

S. 40 / 41 Ekstremit iddia: İslam’dan çıkma (irtidâd) halinde ölüm cezası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Özgür din tercihi İslam’da da vardır

S. 42 / 43 Ekstremit iddia: İslam’a hakaret edenlerin öldürülmesi gerektiği iddiası
Ekstremit iddiaya karşı argüman: Söзде dinsel sebepler şiddeti meşrulaştırmaz

S. 44 / 51 **Kişiler ve örgütlere ilişkin bilgiler**

Giriş

Son yıllarda, sosyal yaşamın her sahasında, özellikle internette, şiddet yanlısı marjinal islamist çevrelerin ve selefi çevrelerin gittikçe artan faaliyetlerine şahit olmaktayız. Bu durum, Almanya'da 2001 yılında yasaklanan "Hilafet Devleti" ve 2003 yılında yasaklanan "Hizb üt Tahrir" gibi islamist örgütler ve özellikle daha çok şebeke (network) türü bir yapılanmaya sahip selefler ve cihadist örgütlerin 2010 yılından itibaren yasaklanmış bazı kısımları için geçerlidir. Bu kişi veya gruplar, İslam'a şüphesiz ekstremist yorumlar getirerek, bu düşünceleri Müslümanlar ve Müslümanlığa geçmiş kişiler arasında yaymaya çalışmaktadırlar. Bu ekstremist grupların en belirgin özelliği, tezlerinin kesinlikle doğru olduğu iddiasıdır. Özellikle "gerçek Müslüman" olarak tanınmak için nelerin gerektiği ve hangi – sözde dinsel, fakat aslında genellikle siyasal – düşüncelere sahip olmak gerektiği soruları, yalnızca onların fikirleri doğrultusunda cevap bulmaktadır. Bu İslam anlayışından kaynaklanan, demokratik hukuk devleti karşıtı siyasal girişimler, sadece Almanya'da bile az denmeyecek sayıda genç müslümanı radikalleştirmiş ve seleflik ve cihatçılık yolundan giden, islamizm veya siyasallaştırılmış İslam yanlısı ekstremist çevrelerden kaynaklanan tehlikeyi belirgin bir şekilde yükseltmiştir.

Gerçek şudur ki, bu ekstremist düşünceler gerek İslam'a, gerek Almanya'nın demokratik sistemine ilişkin çarpıtılmış sonuçlara götürmektedir. İslamcılarının bir kısmı ve seleflerinin iddialarına göre, Müslümanların parlamenter demokrasiyi reddetmeleri gerekmektedir; zira demokrasi onların iddialarına göre Müslümanlığa uymayan bir idare şeklidir. Yine bu düşünce doğrultusunda, parlamentolara karşı çıkmakta ve Müslümanların seçimlere katılmasını yasaklamaktadırlar. Bazı islamcılar ve selefler daha ileri giderek, Müslümanlar için şeriatın her zaman dünyevî kanunlardan üstün olması gerektiğini iddia etmekte, parlamento ve mahkeme kararlarının tanınmamasını istemekte, bunların "küfür" (dini inkar), "şirk" (tanrıya eş koşmak) veya "tâgut" (putperestlik) olduğunu söylemektedirler. Ev içi şiddeti haklı göstermekte ve kadınların ev dışında çalışmalarını yasaklamaktadırlar. Ayrıca, Müslüman olmayanların tümüne "dinsiz" olarak bakılmasını ve onlara mesafe konulmasını istemektedirler. Bazı gruplar, Müslümanlara militan cihada katılma yükümlülüğü getirmeye çalışmaktadırlar.

Sözde otantik islamî görüşler olarak lanse edilen bu türden iddialar, gerek İslam'ı, gerek demokrasiyi çarpıtmakta ve çok sayıda radikalleşmelere zemin hazırlamaktadır. Bu nedenle, bunların açıkça siyasal ekstremist düşünce olarak kavranıp, yanlışlıklarının ispatlanmaları gerekmektedir. Bu amaçla, önce bu ekstremist iddialar olduğu gibi aktarılacak ve içerikleri izah edilecek, daha sonra düşünsel ve siyasî bir tartışma çerçevesinde karşı argümanlar getirilecektir.

Bunun için, bir taraftan özgürlükçü demokratik anayasal düzenin temelleri ve bu düzenin açık ve demokratik toplumumuzda pazarlık konusu edilemeyecek değerler sistemi ortaya konulacaktır.

Diğer taraftan Müslüman laiklik taraftarları, din âlimleri ve aydınların, şiddet yanlısı ekstremistlerin iddialarına kararlılıkla karşı çıkan düşünceleri aktarılacaktır. Bu suretle, islamist ve selefi ekstremist çevrelerin ne kadar az kişinin düşüncelerine tercüman olduğu ve bu konuda müslümanlar arasında ne kadar açık ve demokrasiyle bağdaşan tartışmalar yapıldığı gösterilecektir. Ayrıca, Müslümanlar arasında gelişen İslam ve demokrasinin bağdaşırılığı konulu güncel tartışmalar da ortaya konulacaktır. Müslüman çevrelerdeki bu düşünceler, ekstremistlerin İslam ve demokrasi üzerine kurdukları çarpıtılmış senaryoları zayıflatmakta ve aynı zamanda ekstremist düşüncelerin sınırsız geçerli olarak lanse edilmesi ve Müslümanlara dayatılması teşebbüslerine karşı da ikna edici argümanlar teşkil etmektedir.

Almanya demokrasisi bir hukuk devleti düzeni üzerine kurulmuştur. Bu düzen, halkın kendi iradesinden kaynaklanır ve şiddet ve despotizme yer bırakmaz. Egemenlik halkındır.

Ekstremist iddia

Demokrasinin bir “din” olduğu iddiası

İslamist ve Seleflilerin bir kısmı, demokrasinin, dünyevî bir egemenliğe tapılan bir din olduğunu iddia etmektedir. İslam’da sadece tek bir tanrıya tapılacağına işaretler, demokrasiyi kabul eden Müslümanların

İslama aykırı düşünceleri savunulmaktadır. Bu nedenle, demokrasinin Müslümanlarca sözde “Çok Tanrılılık” (politeizm) olarak reddedilmesi yükümlülüğü doğmaktadır.

“Demokrasi”, 21. yüzyılda, yüce Allah’ın kutsiyetini tehdit eden yeni ve yanlış bir dindir. Yalnızca Allah’a mahsus olan kanun koyma hakkını insanlara vermekte ve bu suretle Allah’a ortak koşmaktadır (...) Bu durum Allah’ın tevhidinde aykırıdır, zira ilahî hakkını yarattıkları ile paylaşmaktadır. Buna binaen, demokrasi sadece bu nedenle bile çok tanrılı bir dindir.”

Millatu İbrahim internet sayfası, 8.11.2011 tarihinde indirildi.

“Allah’ın yardımı ile (...) demokrasinin bir din olduğunu gösterdik. Ancak bu din Allah’ın dini değildir.” (...) Ey dünyevî kanunların ve dünyevî anayasal düzenlerin köleleri. Ey demokrasi dininin insanları. Biz sizlerden ve sizin dininizden ayrılıyoruz.”

Abu Muhammad al-Maqdisi: “Die Religion der Demokratie”, sayfa 8, 83, internet yayını, 22.6.2015 tarihinde indirildi.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Demokrasi politik bir sistemdir

İslam ve demokrasinin birbirini bertaraf eden iki şey olduğu iddiaları küçük bir azınlığın düşüncesidir. Müslümanların çoğunluğu, İslam ve demokrasinin pekalâ bağdaşabilir olduğu düşüncesini taşımaktadır.

Çok sayıda Müslüman, parlamenter demokrasiyi kültür ve dinden bağımsız bir sistem olarak takdir etmekte ve Yakın Doğu otoriter politik sistemlerinin yerine kullanılması yolunda görüş belirtmektedirler.

Müslüman dünyasından düşünceler

“Demokrasi, bir sistem ve bir bilimdir. Dinî inançlarla alakası yoktur (...) Demokrasi halkın egemenliği demektir. (...) Demokrasi sayesinde Avrupa’da modern bilim, endüstri, ticaret, sanat ve mimarlık dallarında medeni kazanımlar gerçekleştirilmiştir. Müslümanlar neden bütün bunlardan faydalanmıyor?”

Ahmed Shauky El-Fangary: “Müslümanları geriliğe sürükleyen fetvalar ve yanlış düşünceler”, internet yayını, 12.8.2010 tarihinde indirildi, Arapça.

“Günümüzde, Müslüman aydınları ve din âlimlerinin çoğu “demokrasi ve İslam birbiri ile bağdaşır” düşüncesini savunmaktadır (...). Sadece küçük bir zümre (...), demokrasiyi insan elinden çıkma ve Allah’ın insanlar üzerindeki egemenliğini kabul etmeyen bir sistem olarak reddetmektedir.”

Masykuri Abdillah: “Müslüman ülkelerde yasama. Endonezya örneği”, Birgit Kra-wietz/Helmut Reifeld (Editör): “İslam ve Hukuk Devleti. Şeriat ve Sekülerleşme arasında” isimli kitaptan, Berlin, 2008, sayfa 58.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Almanya Federal Cumhuriyeti, demokratik (...) federe bir devlettir. Tüm egemenlik halkındır.

Anayasa - GG - madde 20, fıkra 1 ve 2 cümle 1

Almanya Federal Cumhuriyeti Anayasası, demokrasiyi vatandaşların kendi özgür iradesine dayanan bir halk idaresi olarak tanımlar. Demokrasi, Almanya'daki politik sistemin temelini oluşturur.

Ekstremist iddia

Demokrasiyi kabul etmek çok tanrılıktır iddiası

Bazı islamistler ve selefler, demokrasiyi benimseyenlerin putperestlik (tâgut) ve çok tanrılık (politeizm, şirk) durumuna düştükleri ve bu suretle küfüre düştüklerini iddia etmektedirler. Bu bağlamda,

parlamentoların da, içinde dine aykırı düşüncelerin propagandası yapılan çok tanrılık (şirk) mekanları olduğu ve bu nedenle Müslümanların demokrasiden nefret etmesi gerektiği söylenmektedir.

“Demokrasi, bir putlar dinidir. Ona inanmak, dinsizlik demektir; onu dinsizlik ilan etmek ise, (gerçek) dindir.”

Abu Qatada, Walid Abd Allah al-Misri 2011: “Modernlikle İslam’ın Uyumazlıkları”, yer belirtilmemiş, sayfa 25, Arapça.

“Ve onların parlamentoları da çok tanrılık mekanlarından ve küfüre dayalı inançların kalelerinden başka bir şey değildir. Demokrasi açıkça çok tanrılık ve bu suretle Allah’ın, kitabında sakınmamızı söylediği küfüdür.”

Abu Muhammad al-Maqdisi: “Die Religion der Demokratie”, sayfa 8, internet yayını, 22.6.2015 tarihinde indirildi.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

İslam ve Demokrasi çelişmez

İslam dininden, demokrasiyi reddetmek için ikna edici bir sebep çıkarılamaz. Aksine, çok sayıda müslüman, demokratik prensipleri İslam ile bağdaştırma ve örneğin

politik katılım ve parlamentarizm hakkı için çalışmaktadır. Müslümanlara yöneltilen çağrılar, demokrasi prensiplerinin kabulü ve hayata geçirilmesi doğrultusundadır.

Müslüman dünyasından düşünceler

“Bazı müslüman alimler ve militan islamistler, demokrasiyi Allah’ın emirlerine, dolaısıyla şeriata aykırı olduğu gerekçesiyle reddetmektedir. Bunlar, batının hakimiyeti kadar demokrasiyi de kesinlikle reddetmekte ve yanlış bir şekilde bunu batıya özel bir ürün olarak görmektedirler. Şanslıyız ki, bu argümanlar hem teorik yönden, hem de pratikte tamamen çürütülmüş bulunmaktadır.”

Muqtedar Khan: “Demokratie und islamische Staatlichkeit” [“Demokrasi ve İslam Devletçiliği”], Politik und Zeitgeschichte 26-27, 2007, sayfa 17-24, bu kısım: sayfa 18.

“Biz Avrupa toplumlarının içtenlik, uyum isteği ve demokrasiye verdikleri değeri takdir ediyoruz.”

The Amman message, The Topkapı Declaration, İstanbul 21.7.2006, İnternet yayını, 30.8.2010 tarihinde indirildi.

“Batının düşünsel kazanımlarından pay almanın yolunu bulmamız gerekir. Demokrasi de bunlara dahildir ve halen en iyi devlet şeklidir.”

Aiman Mazyek: “Es fehlt eine klare Linie”, Das Parlament No. 50, 2007, 10.12.2007.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen, her tür şiddet ve despotizmden uzak, halkın kendi iradesine dayanan, mevcut çoğunluğun isteği, özgürlük ve eşitlik esaslarına dayalı, hukuk devletine uygun bir idare düzeni olarak tanımlanır.

Federal Anayasa Mahkemesi - BVerfG - 23.10.1952 tarihli 1 BvB 1/51 dosya numaralı kararı, Federal Anayasa Mahkemesi Kararları - BVerfGE - 2, 1 [12f]

Partiler, Almanya politik sisteminin önemli bir parçasıdır. Toplumsal menfaatleri dile getirir ve vatandaş ile devlet arasında aracı görevi yaparlar. Partiler, bu suretle halkın siyasal iradesinin oluşumuna katkı sağlarlar.

Ekstremist iddia

İslam'ın siyasî partileri yasakladığı iddiası

İslamist ve seleflerin bir kısmı, İslam ve demokrasinin esas olarak bağdaşamayacağını iddia etmekte ve demokrasiyi, “tâgut” (putperestlik) veya “şirk” (politeizm – çok tanrılılık) olarak kötülemektedirler.

Siyasal partiler şeriata aykırılık gerekçesiyle yasak ilan edilmekte, demokratik süreçlere iştirak eden Müslümanların gerçek Müslüman olmadıkları söylenmektedir.

“Sizlere, (...) tek bir Allah vardır diyoruz, putlar yoktur, demokrasi yoktur, partiler yoktur, bunların hepsi çok tanrılıktır!”

11.5.2000 tarihli “Ümmet-i Muhammed”, 326. sayı özel eki, sayfa 2, Türkçe.

“30. İslam demokrasiyi reddeder (...). 21. Müslümanların anayasası Kur'an'dır. 29. İslam dini parti tanımaz, çünkü partiler bölünme getirir. 31. Hiç kimse hem Müslüman hem de demokrat olamaz.”

18.1.2001 tarihli “Ümmet-i Muhammed” sayı 362, sayfa 8, Türkçe.

“Parti sistemi şeriata uyar mı uymaz mı? Hayır, hiç bir zaman İslam hukukuna uymaz. Şimdi, demokrasi şeriat çerçevesi içinde midir, dışında mıdır? Demokrasi, şeriat çerçevesinin dışındadır ve günümüzün putperest sistemidir.”

31.5.2001 tarihli “Ümmet-i Muhammed” sayı 381, sayfa 11, Türkçe.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Çok partili sistem İslam'a aykırı değildir

Müslümanların çoğunluğu, parlamenter demokrasinin Allah'a karşı olduğu ve demokrat olmakla kâfir olduğu düşüncesinde değildir. Bu kişiler, daha çok demokrasinin çekirdek prensiplerinin alınması taraftardır. Bu, çok partili sistem için de geçerli olup, ılımlı islamistler tarafından da tasvip edilmektedir. Ayrıca,

Kuran'daki danışma prensibi Şura'ya gönderme yaparak parlamentoculuğu İslam'dan kaynaklandırmaya ve “İslamî Demokrasi” çerçevesinde yerleştirmeye çalışılmaktadır. Yakın Doğu'da çok partili bir sistem kurulması, özellikle orada hüküm süren otoriter düzene karşı koruma olarak düşünülmektedir.

Müslüman dünyasından düşünceler

“Biz bugün medenî danışma prensibi (şura) yerine demokrasiyi getirme çağrısında bulunursak, bu demokrasi çağrısı ne şeriata aykırıdır, ne de “bid'at” (haram yenilik) olarak küçümsenebilir. Zira demokrasi, arap Müslüman toplumlarının bu günkü şartlarına daha uygundur ve kutsal kitaba aykırılık söz konusu olmadığı gibi, onun ruhuna daha da uygundur.”

Khalil Abdel Karim: “Din devleti ile sivil devlet arasında İslam”, Kahire 1985, sayfa 134, Arapça.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Partiler, halkın siyasal iradesinin oluşumuna katkı sağlar. Kurulmaları serbesttir. Parti içi düzenlemelerin demokratik ilkelere uygun olması şarttır. (...)

Anayasa - GG - madde 21 fıkra 1

Seçim hakkı Almanya'da vatandaşlık hakkıdır. Temel hak olan, demokrasiye katılımın ifadesidir. Seçimler, vatandaşların politik düşüncelerini ifade etmek bakımından en önemli imkandır. Seçimler, diğer taraftan, hükümete kararlar verme ve bunları uygulama yetkisini verir.

Ekstremist iddia

Müslümanların seçimlere katılmaması gerektiği iddiası

Bazı islamistler ve selefler, batılı hükümet sistemlerinin prensip olarak "dinsiz" olduğunu iddia etmekte ve müslümanların seçimlere katılmasını yasaklamaktadırlar.

Seçimlere katılan Müslümanların "mürtet" (dinden çıkmış) olduğu iddia edilmektedir. Bu durum özellikle batı ülkelerinde yaşayan Müslümanlar için geçerli sayılmaktadır.

"Demokrasi, bir küfür sistemidir – kabulü veya uygulanması veya propagandası yasaktır."

Abd al-Qadim Zallum: "Ad-Dimuqratiya nizamun kufrun – yuharamu akhzuha au tatbiqaha au ad-da'wa ilaiha", yer belirtilmemiş, 2. baskı, 1995, Arapça.

"Batıda yönetimin, dinsizlik ve günah üzerine kurulması ve Allah yerine parlamentolara yasama (kanun çıkarma) görevini vermesinden bu yana (...) batıda başkanlık, parlamento ve belediye seçimlerine katılmak haramdır, zira bu bir bakıma haram olan bir şey icrası için vekalet verme sayılır."

Avrupa'da Hizb üt Tahrir 2002: "Batıda politik katılımcılık ve İslam'ın bu konudaki hükmü", yer belirtilmemiş, sayfa 38, Almanca.

"Demokrasi bayrağı altında yaşayan ve demokrasi prensiplerine sadık olanlar, seçim sandığına gidip oyunu verdiği andan itibaren İslam'dan çıkmışlardır (...)."

22.2.2001 tarihli "Ümmet-i Muhammed", sayı 367, sayfa 9, Türkçe.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

İslam ve seçimler bağdaşır

Müslümanların çoğu, seçimlerin Allah'a karşı olduğu iddiasına inanmamakta, aksine, özgür ve gizli seçimlerin kendilerine mümkün kılındığı yerlerde demokratik sürece katılmaktadırlar. Demokratik

şartların çok defa yetersiz olması ve suikast tehlikesi nedeni ile yüksek derecede şahsa yönelik risklere rağmen, bazı Müslüman ülkelerdeki seçime aktif katılım oranları bunu ispatlamaktadır.

Müslüman dünyasından düşünceler

"Demokrasi, esas olarak, elit bir grubun veya ayrıcalıklı bir azınlığın değil, halkın düşünceleri üzerine (...) kuruludur. Demokrasi, egemenliğin, halk tarafından halkın menfaatine hizmet amacıyla hükümete devredilmesi demektir. (...) Demokratik sistem en alttan en üst kademeye seçimle gerçekleştirilir (...)."

Khalil Abdel Karim: "Dinci devlet ile sivil devlet arasında İslam", Kahire 1985, sayfa 140, Arapça.

"Kuran'daki "birbirinize danışın" [Sure 42, 38] ayeti, gayet belirgin bir şekilde, toplumun tüm meselelerinin toplumun tüm temsilcileri erkekler, kadınlar, müslümanlar ve müslüman olmayanlar arasında tartışılmasını öngörmektedir. Toplum, şura toplantısında temsil edilir, ancak başka bir isim de alabilir (...) Bunu uygulamanın tek yolu seçimlerdir."

Fahmi Huwaidi: İslam ve Demokrasi, Kahire 1993, sayfa 115, Arapça.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Egemenlik tamamen halkındır. Halk, bu hakkını seçimler ve oylamalar ve özel yasama, yürütme ve yargılama organları üzerinden kullanır.

Anayasa - GG - madde 20 fıkra 2

Almanya'da yasama parlamentolarda yapılır. Bu demektir ki, kanunlar Federal Meclis ve 16 eyaletin parlamentoları tarafından çıkarılır. Parlamentoların yasallığı seçimlerden kaynaklanır.

Ekstremist iddia

Parlamentoların kanun çıkarma yetkisi olmaması gerektiği iddiası

Bir kısım islamistler ve selefler, parlamento tarafından çıkarılan kanunların geçersiz olduğu, zira İslam'da egemenliğin [hakimiyetin] sadece Allah'ın olduğunu iddia etmektedirler. Buna binaen, Allah'ın egemenliğinin sadece dinî konularda

değil, özellikle siyasal alanda da geçerli olmasını istemektedirler. Halkın hakimiyeti prensibi ve parlamentoların yasama [kanun koyma] yetkisinin İslam'a aykırı olduğu ve reddedilmesi gerektiği düşüncesi savunulmaktadır.

“İslam'da yasama hakkı halkın değil, sadece Allah'ındır. Allah'tan başka hiç kimsenin bir şeye izin verme veya bir şeyi yasaklama hakkı yoktur. Egemenliğin halka devredilmesi, İslam'da ağır bir suç teşkil eder.”

Hizb üt Tahrir: "Hilafet Devleti Kuruluşları", Beyrut (Dar al-Umma) 1427 h / 2005, sayfa 21, İnternet yayını, 4.8.2015 tarihinde indirildi.

“Sadece Allah, emir verme, yasama ve hakimiyet haklarına sahiptir.”

Abd al-Hakim Hassan: Hakimiyet ve Yasama Konularında Dinsizlik Emlakları, yer belirtilmemiş, 2012, sayfa 16, Arapça.

“Demokrasi, Allah'ın değil halkın hakimiyetini tanıır. Ancak bu İslam'a aykırıdır. (...) Hakimiyet, Allah ve O'nun peygamberinde değil, halkta ise, o zaman bu bir putlar hakimiyetidir.”

Abu Qatada, Walid Abd Allah al-Misri: "Modernlikle İslam'ın Uyuşmazlıkları", yer belirtilmemiş, 2011, sayfa 21, Arapça.

“Biz size dinsiz diyoruz, size ve şirk yasalarınıza ve kafir parlamentolarınıza. Bizler ve sizler arasındaki düşmanlık ve nefret devam edecektir, ta ki siz sadece Allah'a inanana kadar.”

Abu Muhammad al-Maqdisi: Demokrasi Dini, Sayfa 83, İnternet yayını, 22.6.2015 tarihinde indirildi.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Yasama görevi parlamentolara verilmiştir

Müslümanların çoğunluğu, parlamentoları ne dînen yasak olarak görmekte, ne de parlamentoların yasama işlevini reddetmektedir. Bunu, Yakın ve Ortadoğu'daki Müslüman ülkelerin anayasal düzenlerinde de

görebiliriz. Burada İslam'ın önemi devamlı vurgulanmakla beraber, bu durum ne parlamentoların varlığını ne de onların yasama işlevini sorgulamaktadır.

Müslüman dünyasından düşünceler

“Halk, güçlerin çıkış noktası ve egemenliğin sahibidir. Egemenlik hakkını, seçilmiş temsilcileri veya halk oylamaları vasıtası ile kullanır.”

Tunus Cumhuriyeti anayasası, madde 3.

“Parlamento, kuruluşundan itibaren yasama görevini üstlenir, devlet politikasının prensiplerini belirler (...), ve yürütme yetkisi kullanımını denetler.”

Mısır Arap Cumhuriyeti, 2014 Anayasası, madde 101.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Egemenlik tamamen halkındır. Halk, bu hakkını seçimler ve oylamalar ve özel yasama, yürütme ve yargılama organları üzerinden kullanır. Yasama gücü anayasal düzene, yürütme gücü ve yargılama ise kanun ve hukuka bağlıdır.

Anayasa - GG - madde 20 fıkra 2 ve 3

Almanya'da devlet hukuku ve anayasal düzen sekülerdir. Bu tüm vatandaşlar için bağlayıcıdır, zira Almanya'daki insanların barış içinde beraber yaşamasının garantisidir.

Ekstremist iddia

Dinî olmayan kanunların meşru olmadığı iddiası

Bazı islamistler ve selefler, şeriatın hukuk ve değer ölçülerinin mutlak geçerli olduğunu iddia ile bunları dünyevî bir yasamanın üzerinde tutmaktadırlar. Bu iddianın, sadece dinî anlamda değil, siyasî anlamda da geçerli olduğu vurgulanmaktadır. Bu doğrultuda,

seküler kanunlar “insan elinden çıkma” olarak reddedilmekte ve bu kanunları kabul edenler “dinden çıkmış” (mürtet) sayılmaktadır. Müslümanların dünyevî kanunları kesinlikle kabul etmemeleri istenmektedir.

“Kuran'dan başka bir şeye göre karar veren, tâguttur [putperesttir]. Kuran'ı alacağına, Fransız veya İtalyan kanunlarını veya dünyevî kanunları alanlar (...) bunlar büyük tâguttur. Ve Allah bize gerçek müslüman olabilmek için, onları reddetmemizi, onlardan öğrenmemizi ve değer vermememizi emreder.”

DWR – Abou Nagie: Bir konuşmadan alıntılar, Lagebild zur Verfassungsfeindlichkeit salafistischer Bestrebungen, www.bundesrat.de, sayfa. 25, 3.10.2015 tarihinde indirildi.

“Örneğin, insan eliyle yapılan kanunların şeriat hükümlerinden (...) daha iyi olduğuna inanan bir kişi için de aynı şey geçerlidir. Bu kişi icma-i ümmet [İslam alimlerinin fikir birliği] açısından dinden çıkmış (mürtet) sayılır.”

Abdul Rahman Ben Hammad al-Omar: The Religion of Truth, yer ve tarih belirtilmemiş, sayfa 62.

“Demokrasi, kapitalizm, komünizm, faşizm ve sosyalizmi savunan kanunlar, putların kanunudur. İmanın ilk şartı, bu kanunları tanımamak ve bunlara riayet etmemektir.”

“Ümmet-i Muhammed”, 23.12.1999 tarihli 306. sayı, sayfa 6, Türkçe.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Devlet hukuku ve anayasal düzen daima öncelik sahibidir

Dinî olmayan, dünyevî kanunları tanımak, Müslümanların çoğunluğu için bir problem teşkil etmez. Bilmektedirler ki, şeriat yaşamın tüm sahalarını düzenlemez. Bu durumu gayet doğal buldukları için de özellikle vurgulamaya

ihtiyaç görmezler. Buna rağmen, Avrupa'da yaşayan Müslümanlara, buradaki kanunlara riayet etme ve uyumsuzluk durumunda seküler devlet hukukunu şeriata göre öncelikli tutma çağrıları yapılmaktadır.

Müslüman dünyasından düşünceler

“İslamî demokraside şeriat kanunlarının uygulanması gerekmez; uygulanması gereken tek kanun yasama organlarının kanunudur. Bu modelde şeriat sadece ahlakî açıdan bir merci durumundadır, hiç bir şekilde devletçiliğin ana kaynağı değildir.”

Khaled Abou El-Fadl: “Büyük Hırsızlık”, sayfa 197, Arapça.

“Avrupa'lı Müslümanlar, çoğulcu bir çevrede kendini ifade edebilme gibi büyük bir şansa sahiptirler. (...) İslam hukukuna göre, Müslümanların yaşadıkları ülkelerdeki yasalara – özellikle kendilerine din özgürlüğü ve sosyal adalet veriliyorsa riayet etme yükümlülüğü vardır ve sadık vatandaşlar olarak, [yaşadıkları] ülkeleri saldırganlara karşı savunmakla yükümlüdürler.”

The Amman message, The Topkapı Declaration, İstanbul 2.7.2006, 30.8.2010 tarihinde indirildi.

“Şeriat da (...) bir engel olamaz, zira ihtilâf halinde seküler devlet hukuku daima öncelik sahibidir.”

Soheib Bencheikh: “Europa wird den Islam haben, den es verdient” [Avrupa hak ettiği İslam'ı bulacaktır]; ANNEX “Reformierte Presse” 40/2002 eki, sayfa 6.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Yasama gücü, anayasal düzene (...) bağlıdır.

Anayasa - GG - madde 20 fıkra 3

Erkek ve kadın eşit haklara sahiptir. Anayasa, Almanya'da cinslerin eşit haklara sahip olmasını şart koşar.

Ekstremist iddia

Kadın haklarının ev içinde sınırlı olduğu iddiası

Bazı islamistler ve selefler, kadının zamana uygun bir rol anlayışına sahip olmasına karşı çıkmakta ve cinslerin eşit haklara sahip olmasını reddetmektedirler. Kadının görevinin öncelikle ev içinde olduğu

söylenmekte ve ev dışında çalışması yasaklanmaktadır. Kadınların eşit haklara sahip bir şekilde toplumsal ve siyasal katılımının İslam'a aykırı olduğu söylenmektedir.

“Önder, bakan, elçi ve yasama organları üyesi gibi otorite sahibi pozisyonlarda kadınlar. (...) gerçek şudur ki, sayılan görevlerin çoğunu kesinlikle yerine getiremez. (...) Günümüzde müslüman ülkelerde kadınların önder olarak seçilmesini haklı göstermeye çalışan müslümanlar, İslam'ın öğretileriyle açıkça çelişkiye düşmektedirler.”

Abdul Ghaffar Hassan: İslam'da Kadınların Hak ve Yükümlülükleri, sayfa 15, İnternet yayını, 4.8.2015 tarihinde indirildi.

“Kadının erkekler çevresinde çalışmak üzere [evden] çıkması talebi, [cinslerin] karışmasına neden olur. Bu durum (...) zamanın şartlarından mıdır farketmez – çok tehlikeli bir durumdur. Ayrıca şeriat hükümlerine de aykırıdır. Şeriat, kadına evde kalmasını ve sadece buna uygun işleri yapmasını emreder.”

Abd al-Aziz Bin Baz: “Kadının erkeklerin çalışma sahasına katılmasının tehlikesi”, fetva, Arapça, internet yayını, 3.5.2010 tarihinde indirildi.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Erkek ve kadın eşit haklara sahiptir

Kadınların rolü konusundaki düşünceler günümüzde de çoğu zaman ataerkil geleneklerin izlerini taşımakta ise de, kadınların toplumsal eşitlik ve katılımını – siyasal alanda olduğu gibi, çalışma sahasında

da – ehemmiyetle destekleyen bir çok Müslüman vardır. Kadın ve erkek eşitliğini savunan beyanlar kısmen İslam ile de gerekçelendirilmektedir.

Müslüman dünyasından düşünceler

“Kadınlar, Peygamber zamanında yaşamın her sahasında yer almaktaydı: [saymak gerekirse] cami görevleri, (...), sosyal konular, (...) hekimlik mesleği, hasta bakımı. (...) İslam, gerek medenî hukuk açısından, gerek ekonomi, siyaset, eğitim konularında veya emeğin karşılığı bakımından kadın ve erkek arasında hak ve yükümlülük eşitliğini buyurmaktadır.”

Ahmed Shauky El-Fangary: “Müslümanları gerilete sürükleyen fetvalar ve yanlış düşünceler”, Arapça, internet yayını, 12.8.2010 tarihinde indirildi.

“Günümüze baktığımızda, bir kadının hakimlik makamına gelmesine bir engel olmadığını söyleyebiliriz. Zira hakimlik makamı yönetmelikler, kanunlar ve maddeler üzerine kuruludur. Bunlar bir erkek tarafından uygulanabilirse, bir kadın tarafından da uygulanabilir. (...) Altıdan fazla Arap ülkesinde kadınlar başarılı bir şekilde hakim olarak çalışmaktadırlar.”

Amina Nusair: “Kamu hizmetinde kadınlar”, Röportaj, Holger Preißler: “İslam'ın Sesleri. Tolerans ve Köktencilik Arasında”, Leipzig 2002, sayfa 79-80.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Erkek ve kadın eşit haklara sahiptir. Devlet, kadın ve erkek hak eşitliğini fiilen destekler. (...). Hiç kimse cinsiyeti (...) nedeniyle mağdur edilemez, hiç kimseye bu nedenle imtiyaz tanınmaz.

Anayasa - GG - madde 3 fıkra 2 ve 3 cümle 1

Almanya’da bedensel bütünlüğün korunması hakkı bir temel haktır. Şiddet kullanımı cezayı gerektirir. Evlilik içi şiddet de yasaktır.

Ekstremist iddia

Kadının dövülebileceği iddiası

Bazı islamistler ve selefler, kocanın karısını dövülebileceğini iddia etmekte, gerekçe olarak da disiplin ve terbiyenin sözde zaruri olduğunu öne sürmektedirler. Bundan öte,

kadınların acıları daha kolay kaldırdıkları ve kocalarını bunun için daha da çok saydıkları iddia edilmektedir.

“Dövmek yasak olmasına rağmen, İslam buna kısıtlı ve sınırlı durumlarda (...) yani bir kadın kocasının talimatlarına belirgin ve mazur bir sebep olmaksızın itaat etmezse, müsaade eder.”

Abdul Rahman Al-Sheha, “İslam’ın Himayesinde Kadınlar”, Riyad 2003, sayfa 87.

“Dövmek, öğretim, disipline etme ve terbiyenin had safhası olarak gelir (...). Kadın ancak tamamen özel ortamda dövülebilir. (...)”

Abdul Rahman Al-Sheha, “İslam’ın Himayesinde Kadınlar”, Riyad 2003, sayfa 89.

“Köle ruhlu kadınlar (...) dövülmekten zevk alırlar (...) Bu şekilde köle ruhlu bir kişi ezilmenin sonuçlarına katlanır, zira acılardan zevk alır. Bu durum, kadınlarda oldukça yaygın bir içgüdüdür (...). Kadınlar bu özel nedenle erkeklerden daha fazla acı kaldırır. Bu kadın tipi, ne kadar dövülürse kocasını o kadar çekici ve tapılacak bir kişi olarak görür.”

Abdul Rahman Al-Sheha, “İslam’ın Himayesinde Kadınlar”, Riyad 2003, sayfa 88-89.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Evlilikte şiddet yasağı

Ev içi şiddet İslam’da yasaktır ve Müslümanlar tarafından da sert bir şekilde eleştirilmektedir. Bazı eleştirmenler, ev içi şiddete karşı önlem olarak İslam’ın ilk çağlarının olumlu örneklerini göstermektedir.

Müslüman dünyasından düşünceler

“Müslüman kültürlerinde gerçekten (...) bir cinsiyet hiyerarşisi vardır. Hâlbuki, İslam ilk çağlarında açık bir çizgi çekmişti: Bu ana çizgi eşitlikler (...). Cinsiyet konusunda yedinci yüzyılda hakim olan düşünce sorulursa, söylenebilir ki (...) Peygamber gerçek bir feministti. Kadınlara karşı şiddet kullanmayı kesinlikle reddetmekteydi.”

Fatima Mernissi, Der Freitag, Berlin, 24.4.1992.

“Deutsche Islam Konferenz” [Alman İslam Konferansı] üyeleri, ev içi şiddet ve evlenmeye zorlamanın, kişilik hakları, kendi kaderini tayin hakkı ve bedensel bütünlük hakkının ihlali olduğunu ve bu yüzden ne kabul ne de hoşgörü ile karşılanabileceğini vurgulamaktadırlar. Bu bağlamda, bu eylemleri zaten mevcut olan cezai müeyyidelerden öte mazur göstermeme ve şiddeti dışlama çağrılarını yapmaktadır.”

19.4.2012 tarihli Deutsche Islam Konferenz katılımcılarının ortak beyanamesi, İnternet yayını, 7.8.2015 tarihinde indirildi.

Almanyadaki müslümanlar da ev içi şiddeti yanlış anlamaya yer vermeyecek şekilde kınamakta ve zamana uymayan ataerkil yapılanmalardan kaynaklanan evlilikte şiddetin dinle mazur gösterilmesinin mümkün olmadığını vurgulamaktadırlar. Ev içi şiddetin kişinin bedensel ve ruhsal bütünlüğü hakkının ihlali demek olduğu, temel insan haklarına aykırı düştüğü, cezayı gerektirdiği ve kınanması gerektiği söylenmektedir.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Herkes, yaşama ve bedensel bütünlüğünün korunması hakkına sahiptir.

Anayasa - GG - madde 2 fıkra 2 cümle 1

Her kim bir kişinin bedenine zarar verici bir eylemde bulunur veya bu kişinin sağlığına zarar verirse, beş yıla kadar hapis cezası veya para cezası ile cezalandırılır.

Ceza Kanunu - StGB - madde 223 fıkra 1

Almanya Federal Cumhuriyeti anayasası insanlık haysiyeti ve kendi kaderini tayin hakkını garanti altına alır. Örtünme zorlaması bununla bağdaşmaz.

Ekstremist iddia

Kadınların tamamen örtünmesi gerektiği iddiası

Bazı islamistler ve selefler, kadınların örtünüp örtünmeyeceğine kendilerinin karar veremeyeceğini iddia etmektedirler. Daha ötesi, kadınları tam örtünme veya peçe

kullanmaya zorlamakta, tam örtünmeyen kadınların dinî kurallara aykırı davrandıkları ve İslam düşmanlığı yaptıklarını iddia etmektedirler.

“Kadının yüzünün açılması talebinin geçersiz olduğu açıkça bellidir. [Bu talep] kanun ve mantık karşıtı, İslam dinine aykırı ve İslam düşmanı bir taleptir.”

Abd Al-Aziz Bin Baz: “Örtünmenin Meşruiyeti”, fetva, Arapça, internet yayını, 3.5.2010 tarihinde indirildi.

“Bir kadın, setr (örtme) ve hicab (örtünme) konularına ilişkin islamî kurallara uymakla mükelleftir (...) ve müslüman ülkelerdeki kadın parlamento üyeleri pratik örnek olarak alındığında, bu kuralları uygulayamadıkları görülmektedir.”

Abdul Ghaffar Hassan: İslam'da Kadınların Hak ve Yükümlülükleri, sayfa 15, internet yayını, 4.8.2015 tarihinde indirildi.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Örtünme zorlaması şahsî irade hakkı ile bağdaşmaz

Tam örtünme zorlaması, Müslümanlar arasında da tartışma konusudur. Beden ve yüzün tamamen veya kısmen örtülmesini uygun görenlerin yanısıra, örtünme zorlamasını kesinlikle reddeden ve kadınların

kendi kaderini tayin hakkına gönderme yapan çevreler de bulunmaktadır. Bunlar, kadınların örtünüp örtünmeyeceğine kendilerinin karar vermesi gerektiğini vurgulamaktadırlar.

Müslüman dünyasından düşünceler

“Sabit olan şudur ki, peçe [nikab] kullanılması Kur'an'ın bir hükmü değildir ve bu hususta değişik düşünceler mevcuttur.”

British Muslims for Secular Democracy (BMSD): Advice for Schools, Şubat 2010, sayfa 7, <http://www.bmsd.org.uk/pdfs/schools.pdf>, 30.8.2010 tarihinde indirildi.

“Peçenin İslam ile hiç bir alâkası yoktur. Kökleri, bedevi kültürüne ve İslam öncesi zamanlara dayanır.”

Ahmed Shauky El-Fangary: “Müslümanları geriliğe sürükleyen fetvalar ve yanlış düşünceler”, Arapça, internet yayını, 12.8.2010 tarihinde indirildi.

“Kadın, tanrı tarafından yüzünü saklaması için yaratılmamıştır. (...) Ben şahsen, tanrının, kadını yüzünü, el ve ayaklarını gösterebilecek şekilde yarattığına inanıyorum. O halde buna uygun bir şekilde giyinebilir.”

Haxhi Selim Muca: Albanian Muslim Leader Supports Wearing Headscarves in Schools, in: BBC Monitoring, 24.10.2006.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

İnsan haysiyeti dokunulmazdır.

Anayasa - GG - madde 1 fıkrası 1 cümle 1

Herkes, kişiliğini özgürce geliştirme hakkına sahiptir (...).

Anayasa - GG - madde 2 fıkrası 1

Ekstremist iddia

Yahudiler ve Hristiyanların istisnasız “dinsiz” (kâfir) olduğu iddiası

İslamistler ve seleflerin bir kısmı, Yahudi ve Hristiyanların “dinsiz” (kâfir) ve politeist (müşrik) ve bu nedenle Allah düşmanı olduklarını iddia etmektedirler. Bu damgalama çoğu zaman açıkça siyasal anlamda yapılmakta ve “dinsizlere” karşı

nefret duyguları körüklenmektedir. Ayrıca, yahudilik ve hristiyanlığı eş değerde dinler olarak kabul eden müslümanlar da dinsizlik (küfür) veya “dinden çıkmış” (mürtet) suçlamalarına maruz kalmaktadır.

“Ve hiç kimse yahudi ve hristiyanların dinlerinin doğru olduğuna ve Allah’ın onları İslam’a eş değer olarak kabul edeceğine inanmamalıdır. Aksine, buna inanan kâfirdir ve İslam’dan çıkmıştır.”

“Saygıdeğer Alim Muhammad Ibn Salih Al-Uthaimin Fetvaları”, Cilt 1: “Sünni Cemaat Akideleri”, sayfa 51.

“Her mümin kuvvetle inanmalıdır ki, Yahudiler ve Hristiyanlar kâfirdir ve Allah’ın ve müminlerin düşmanıdır.”

Almanca islamist internet sayfası, 12.8.2010 tarihinde indirildi.

“Her kim çok tanrıcuları [diğerlerinin yanısıra yahudiler ve hristiyanlar] kâfir olarak görmez veya onların inançlarından şüphe etmez ise veya onların yolları veya inanç şekillerini doğru bulursa, o kişi kendisi kâfirlik yapmıştır.”

Almanca islamist internet sayfası, 6.2.2009 tarihinde indirildi.

“Allah’ın düşmanlarına gelince, onlardan nefret etmek müminlere farzdır, zira Allah da onlardan nefret eder.”

Abdul Rahman Ben Hammad al-Omar: “The Religion of Truth”, sayfa 44, İngilizce.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Yahudiler ve Hristiyanlar istisnasız “kâfir” değildir

İslam’da gayrimüslimler istisnasız “kâfir” sayılmaz. Müslüman din âlimlerinin ağırlıklı çoğunluğu, gerek Yahudilerin, gerek Hristiyanların “kutsal bir kitaba” inandıklarını (ehl-i kitab) ve bu nedenle

“kâfir” olmadıklarını ve bu şekilde karalanamayacaklarını vurgulamaktadırlar. Önemli din alimleri, İslam’ın Yahudi ve Hristiyanların inançlarını özgürce yaşama haklarını, dinî adetlerini ve sivil haklarını açıkça tanıdığını ifade etmektedirler.

Müslüman dünyasından düşünceler

“[Peygamber] Muhammed, Yahudi ve Hristiyanları kitap sahibi (ehl-i kitab), Müslümanlarla aynı Allah’a tapan, aynı kutsal kitapları okuyan ve aynı ahlak değerlerini taşıyan ruhanî akrabalar olarak görmekte, bu grupların her birinin kendine has bir ümmet olmasına rağmen, toplam olarak büyük bir ümmet teşkil etmekte olduklarını savunmaktaydı.”

Reza Aslan: “Kein Gott außer Gott. Der Glaube der Muslime von Muhammad bis zur Gegenwart”, München 2006, sayfa 120.

“İslam’ın gayrimüslimlere, özellikle ehl-i kitab’a [kitap sahibi] yaklaşımı, entegrasyon, işbirliği ve özellikle müşterek menfaatlerin, tüm dinlerin değerler ve ahlaki görüşleri bazında gözetilmesi esasına dayanır.”

Ali Gum’a: <http://alimamalalama.com/article.php?id=141>, Arapça, 22.7.2010 tarihinde indirildi.

“Gayrimüslimlerin haklarını gasp etmek ve onların haysiyetini kırmak, Allah’ın dünyaya iyilik yayma emrine ihanet etmek olur.”

Khaled Abou El Fadl: Büyük Hırsızlık, sayfa 215, Arapça.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Hiç kimse (...) inancı, dinî veya siyasal görüşü nedeniyle mağdur edilemez (...).

Anayasa - GG - madde 3 fıkra 3 cümle I

Hoşgörü ve karşılıklı saygı, farklı dinlerden insanların barış içinde yaşayabilmeleri için vazgeçilmez şartlardır. Özgürlükçü demokratik anayasal düzende, hiç kimsenin inançları nedeniyle mağduriyet veya imtiyazlılığına müsaade edilmez.

Ekstremist iddia

Selefî olmayan müslümanların kâfir ve mürtet oldukları iddiası

Bazı islamistler ve selefler, kendi politik ve toplumsal görüşlerini paylaşmayan ve katı İslam yorumlarına katılmayan müslümanları kâfir olarak damgalamaktadırlar. Bu durum müslümanlığın ağırlıklı olduğu ülkelerin devlet başkanlarının çoğu için geçerlidir. Bu kişiler “dinden ihraç” (tekfir) edilerek kâfir

olarak karalanmakta ve İslam cemaatinin dışına itilmektedir. Sözde “islamî olmayan” ve “dinden çıkmış” suçlamaları ile, Şî mezhebi, Ahbaş cemaati, Ahmediye cemaati ve mistik islamcılar da (Sufiler) “dinden ihraç” edilmekte, selefî ve cihadist gruplar tarafından aşırı şiddete maruz kalmaktadırlar.

“Günümüzün hükümdarları İslam’dan ayrılmışlardır. Bunlar, ister haçlı, ister komünizm veya siyonizm olsun, emperyalizm masalarında yetiştirilmişlerdir. İbadet edip, oruç tutup, müslüman olduklarını iddia etseler bile, isimlerinden başka İslamî olan hiç bir şeyleri yoktur.”

Muhammad Abd al-Salam Faraj, 1979, Mariella Ourghi'den: “Muslimische Positionen zur Berechtigung von Gewalt” [Şiddetin Gerekliğine dair Müslüman Görüşler], Bamberg 2010, sayfa 48.

“Bu nedenle ehl-i sünnet olan bizler, onlara (şîlere) yakın olamayız (...). İslam açısından bunlar (şîler) gerçekte yahudiler ve hristiyanlardan daha tehlikelidir. Onlara hiç güvenmemelidir. (...) Bu râfızîlerin [dinden çıkmışlar] (şîler) kökleri aslında Abu Lu'lua Madschusi (bir ateşe tapan) ve Abdullah Saba Yahudi'ye (bir yahudi) uzanır.”

Al-Hudhaifi, Ali Abdur-Rahman: “Eine ergreifende Botschaft an die muslimische Umma” [Müslüman Ümmetine Duygularını bir Mesaj], 13.3.1998, internet yayını, 13.7.2015 tarihinde indirildi.

“Bu râfızîlere [şîlere] vurun. Uzuvarını parçalayın. Gruplar halinde veya yalnız olarak yakalayın. Canlarına zarar verin!”

Abu Bakr Al-Baghdadi: 13.11.2014 tarihli sesli mesaj, www.nationalreview.com/article/392662/al-baghdadis-global-jihad-tom-rogan, 31.7.2015 tarihinde indirildi.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Selefî olmayan müslümanların zındık ilan edilmesi meşru değildir

Çok sayıda müslüman din alimleri, selefî vaizlerin kendi düşüncelerini tüm müslümanlar için ölçek olarak almaları ve selefî olmayanları kâfir ilan etmelerine karşı gelmekte ve hiç bir müslümanın,

başka kişilerin müslümanlığını hükümsüz sayma hakkı olmadığını savunmaktadırlar. Aynı düşünce doğrultusunda, islamistlerin bazı kısımları, selefler ve cihadistlerce şiddet kullanılarak savaşılan yakın doğu hükümdarları da “dinden ihraç” edilemez. Müslüman din alimleri ayrıca, örneğin şîler ve onların Caferî ekolünün de kuşkusuz İslam’a ait olduğunu ifade ile damgalanmalarına karşı çıkmaktadırlar.

Müslüman dünyasından düşünceler

“Bu açıklamalardan, sadece Allah’ın bazı emirlerinin yerine getirilmemesinin (...) bir günah (...) olduğu [açıklık kazanmaktadır]. Ancak, bu durum sadece bir ihmal veya tek bir eylem kaldığı müddetçe, inkar veya yanlış bulma olmadığı müddetçe, dinsizlik söz konusu değildir. Hükümdarları, Allah’ın bazı hükümlerini uygulamadıkları için dinsiz olarak yargılamak, Kur’anın bir metnine veya sünnete dayanmamaktadır.”

Ali Gad al-Haqq, Mariella Ourghi'den: “Muslimische Positionen zur Berechtigung von Gewalt” [Şiddetin Gerekliğine dair Müslüman Görüşler], Bamberg 2010, sayfa 53.

“Onikiler Şîliği” olarak da tanınan Caferî mezhebi, dince riayet edilmesi, diğer sünî mezheplerine riayet edilmesi gibi, kabul edilen bir mezheptir. Müslümanların bunu bilmek ve herhangi bir mezhebe karşı mesnetsiz önyargılar taşımamak yükümlülükleri vardır. Allah’ın dini ve şeriat, herhangi bir mezhep ile sınırlandırılmamıştır.”

Mahmud Shaltut fetvası, internet yayını, 4.8.2015 tarihinde indirildi, Arapça.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Hiç kimse (...) inancı, dinî veya siyasi görüşü nedeniyle mağdur edilemez (...).

Anayasa - GG - madde 3 fıkra 3 cümle I

Hoşgörü ve karşılıklı saygı, farklı dinlerden insanların barış içinde yaşayabilmeleri için vazgeçilmez şartlardır. Özgürlükçü demokratik anayasal düzende, hiç kimsenin inançları nedeniyle mağduriyet veya imtiyazlılığına müsaade edilmez.

Ekstremist iddia

Gayrimüslimlerle ilişki kurmanın yasak olduğu iddiası

Özellikle selefler, Müslümanların “dinsiz” gibi davranmalarını taleple, gayrimüslimlerle her tür ilişkiyi yasaklamaktadırlar. Her kim bir Müslüman olarak “dinsizlere” selam verirse, onlarla arkadaşlık ederse, müşterek menfaatleri

kollarsa, sözde İslam’a karşı gelmekte ve “mürtet” (dinden çıkmış) olmaktadır. Bu konuda ayrıca, selefi olmayan her şeye karşı din gerekçeli nefret öngören “al-Wala’ wa’l-Bara” (Sadakat [Allah’a] ve Ayrılma [çok tanrılıktan]) konseptine başvurulmaktadır.

“Bu demektir ki, bir Müslümanın kâfirlerin alışkanlıklarından ve uygulamalarından tamamen uzaklaşması ve gerek dünyevî, gerek dinî konularda onların tesiri altında kalmayı reddetmesi gerekmektedir.”

Almanca islamist internet sayfası, 12.8.2010 tarihinde indirildi.

“Bu kapsamda, Tanrı selamı vermemek, kâfirlere karşı boyun eğmemek (...) onlara hayran olmamak ve kâfirlerin memleketlerini terk ederek Müslümanların ülkelerine gitmek gerekir.”

Almanca islamist internet sayfası, 12.8.2010 tarihinde indirildi.

“İslam âlimleri (...) bu tehlikeye (kâfirlerle arkadaş olmaya) karşı uyardılar ve bunu yapan kişilerin dinden çıkmış (mürtet) olacağı şeklinde ikazda bulundular.”

Almanca islamist internet sayfası, 12.8.2010 tarihinde indirildi.

“Walah [sadakat] sevgi, temayül ve yakınlık, Barah [Ayrılma] ise nefret, kaçınma ve mesafe demektir. *Walah* sadece Allah, peygamber ve müminler içindir. *Barah* ise din uğruna nefret etmekten kaynaklanır.”

Almanca islamist internet sayfası, 5.1.2013 tarihinde indirildi.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Müslümanlar ve gayrimüslimlerin barış içinde beraber yaşaması

Müslüman din âlimleri ve aydınlar, Müslümanların dinleri icabınca gayrimüslimlerle iyi komşuluk ilişkileri olması gerektiğini vurgulamaktadırlar. Bu özellikle, artık ortaçağda müslüman ulemanın

tespitlerinde kullanılan tabirle “harp sahası” (Dâr-ül-harb) olmayan Avrupa ülkeleri için geçerlidir. Müslümanların burada kendilerini vatandaş olarak görmeleri, yürürlükte olan yasalara uymaları ve toplumsal yaşama aktif bir şekilde katılmaları istenmektedir.

Müslüman dünyasından düşünceler

“İslam’ın öğretilerine göre, Müslümanlar sosyal uyum ve iyi komşuluk ilişkileri kurmakla yükümlüdür. Kutsal Kur’an, tüm yaşam sahaları için dürüstlük, iyilik ve etik davranış ilkelerine uygunluk gibi faziletleri defalarca tekrarlamaktadır. Bu faziletler önemli bir yer tutmakta ve Müslümanların, vatandaş olarak görev ve hakları dahil olmak üzere, günlük yaşamın her alanındaki hareketlerini belirleyici olmaktadır.”

The Amman message, The Topkapı Declaration, İstanbul 2.7.2006, internet yayını, 30.8.2010 tarihinde indirildi.

“Müslümanlar, kendilerini kaldıkları ülkenin sakinleri veya vatandaşları olarak ve aynı zamanda ahlakî ve toplumsal bir sözleşme bazında bu ülkelere bağlı hissetmeli ve kanunlara riayet etmelidir. (...) Eskiden kullanılan *Dâr-ül-harb* [harp sahası] tabiri (...) anlamını kaybetmiştir. Aksine, Avrupa’da Müslümanların varlığının olumlu bir şekilde hayata geçirilmesi için konseptler teklif

edilmektedir. Müslümanların (...) kendi değerlerini gözden kaybetmeden kaldıkları ülkenin toplumsal, ekonomik ve siyasal yaşamına katılmaları beklenmektedir.”

Tariq Ramadan: “Muslimsein in Europa” [Avrupa’da Müslümanlık], Köln 2001, sayfa 308-309.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Hiç kimse (...) inancı, dinî veya siyasal görüşü nedeniyle mağdur edilemez ve hiç kimseye bu nedenle imtiyaz tanınmaz.

Anayasa - GG - madde 3 fıkra 3 cümle I

Almanya’da dinin özgürce seçilmesi özgürlükçü demokratik anayasal düzen ile garanti altına alınmıştır. Din özgürlüğü, “inanmama” özgürlüğünü de kapsar.

Ekstremist iddia

Müslüman olmak istemeyenlere karşı mücadele edilmesi gerektiği iddiası

Bazı islamistler ve selefler, “aslından kâfir” [dinsiz] olarak nitelendirdikleri gayrimüslimlerin de İslam’ı kabule zorlanmalarını talep etmektedirler.

Müslüman olmayı reddedenlerin şiddet kullanılarak alt edilmesi ve mücadele edilmesi gerektiği iddia edilmektedir.

“Öte yandan, bazı durumlar vardır ki, dinsizlerin küfürü [dinsizliği] (...) malûmdur. Örneğin, temelinden İslam’a ait olmayan, ‘aslından kafir’ olanların küfürü gibi.”

Abdurrahman Atiyatullah: Tekfirle İlgili Bir Soru [dinden ihraç], yer ve tarih belirtilmemiş.

“Dinsizin, hristiyan veya yahudi bile olsa İslam’ı kabul etmesi gerekir.”

“Saygıdeğer alim Muhammad Ibn Salih Al-Uthaimin Fetvaları”, Cilt 1: “Sünni Cemaat Akideleri”, sayfa 66.

“[İslam’a daveti] reddederlerse ve Allah’ın kanunlarına riayetten kaçınırlarsa, bir Müslümanın onlara karşı mücadele etmesi, putçuluk zail olana ve Allah’ın dini çok tanrılılığa karşı zafer kazanana kadar, caizdir.”

Abdul Rahman Ben Hammad al-Omar: “The Religion of Truth”, sayfa 44.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Dinsel tercihini özgürce yapma hakkı

Günümüzün Müslüman din âlimleri ve aydınları, Avrupa ülkelerinde garanti altına alınmış ve İslam’ın da verdiği din özgürlüğü hakkını kararlı bir şekilde vurgulamaktadırlar. Anayasal düzenlemelerde de, din

değiştirmeyi kabul etmedikleri takdirde gayrimüslimlere karşı savaşılmaması şöyle dursun, hiç bir şekilde din değiştirmeye zorlanamayacakları belirtilmektedir. İslam’ın, Müslümanları başka dinlerin mensuplarına inanç özgürlüğü vermekle yükümlü kıldığı ve bu yükümlülüğün, “inanmama” özgürlüğü için de geçerli olduğu vurgulanarak ifade edilmektedir.

Müslüman dünyasından düşünceler

“Demokratik toplumun temel ilkelerinden biri de din özgürlüğüdür. İslam dini de din özgürlüğünü tanıy ve bugün Avrupa’da olduğu gibi ahlakî ve manevî temel duruşa büyük önem verir. Allah, Kutsal Kur’an’da insanların inanca zorlanamayacağını buyurur: Sure 2 Ayet 256: ‘Dinde zorlama yoktur.’ Sure 18 Ayet 29: ‘Artık dileyen iman etsin, dileyen inanmasın’.”

The Amman message, The Topkapı Declaration, İstanbul 2.7.2006, internet yayını, 30.8.2010 tarihinde indirildi.

“Devlet, dinin koruyucusu, inanç, vicdan ve dinsel ritlerin garantörü olup, camiler ve ibadetin partiler tarafından etki altına alınmasını önler. Devlet, ölçülü davranış ve hoşgörü gibi değerlerin yayılması ile görevlidir. (...) Aynı şekilde, tekfir [dinden ihraç] çağrıları ve nefret ve şiddet kışkırtmalarına karşı gelmekle yükümlüdür.”

Tunus Cumhuriyeti anayasası, madde 6, Arapça, internet yayını, 4.8.2015 tarihinde indirildi.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

İnanç, vicdan özgürlüğü, ve dinî ve dünyevî görüş özgürlüğü dokunulmazdır. Dinin rahatsız edilmeden icrası sağlanır.

Anayasa - GG - madde 4 fıkra 1 ve 2

Şiddet çağrıları ve uygulaması yasaktır. Sözde dinî gerekçelerle şiddet de cezayı gerektirir. Cinayet, ömürboyu hapis cezası ile cezalandırılır.

Ekstremist iddia

Müslümanların militan cihat yükümlülüğü iddiası

Bazı islamistler ve selefler, İslam ve militan anlamda cihadın (kelime anlamı: ceht, çabalama), başka tabirle “*Jihad fi Sabil Allah*” (kelime anlamı: Allah yolunda Cihat), ayrılmaz bir bütün olduğunu iddia etmektedirler. Bunlar, militan cihadı İslam’ın her Müslüman’ın yerine getirmesi

gereken - sözde ihmal edilmiş - altıncı farzı olduğunu iddia etmekte olup, militan cihada şahsen katılmayan bir kişinin gerçek Müslüman olmadığını ve militan cihadın gerçekleştirilmesinin, dinin emirlerini yerine getirmenin tek yolu olduğunu savunmaktadırlar.

“Cihadı terketmek demek, dini terketmek demektir. Bu nedenle, dîne geri dönmek için tek yol, “Cihad fi Sabeelillah’a” [“Allah yolunda cihat”, yani militan cihat] dönmektir. Bu nedenle, cihat dolaysız olarak din demektir.”

Anwar Nasser al-Aulaqi: “Allahs Vorbereitung auf den Sieg” [Allah’ın Zafer Hazırlığı], sayfa 32-34, İngilizce, internet yayını, 28.10.2008 tarihinde indirildi.

“*Cihadın* [cihat yapmanın] ihmal edilmesi, müslümanların günümüzde düşük düzeyde, aşağılanarak, bölünmüş ve parçalanmış bir halde yaşamasının sebebidir. (...) Bu dünyanın tâgutlarının [20. yüzyılın hükümdarları] yalnızca kılıç gücü ile yok edilebileceğinden kuşku yoktur.”

Muhammad Abd al-Salam Faraj: İhmal edilen Farz, sayfa 205-206, 160-161, Arapça, David Aaron’dan: In Their Own Words. Voices of Jihad, sayfa 63, internet yayını, 30.6.2015 tarihinde indirildi.

“İslam’ın *cihat*, savaş ve kansız gelişip muzaffer olabileceğine inananlar, bir yanılgıya düşmektedirler. Bunlar, bu dinin [gerçek] doğasını hiç anlamıyorlar.”

Abdallah Azzam, Arapça, yer ve tarih belirtilmemiş, Aaron’dan: In Their Own Words. Voices of Jihad, sayfa 68, internet yayını, 30.6.2015 tarihinde indirildi.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Militan cihat caiz değildir

Müslüman din âlimleri, militan cihadın sadece belli şartlarda caiz olduğunu vurgulamaktadır. Bu, örneğin hariçten bir saldırı halinde savunma durumu için geçerlidir. Cihat

kesinlikle, “al-Qaida” örgütü teröristleri veya “İslam Devleti” (DAEŞ) gibi örgütlerin iddia ettiği gibi saldırı amaçlı, intikam için veya sivillere karşı yapılamaz.

Müslüman dünyasından düşünceler

“Cihat, intihar eylemleri ile hiç bir şekilde karşılaştırılmaz. (...) Burada intikam duygularına yer yoktur. Cihat konseptinde, savaş, Müslümanları zulümden kurtarma ve saldırılardan koruma amaçlı olmak şartıyla, daima başka bir tercih kalmadı ise göze alınacak bir kötülük olarak görülmektedir. (...) Cihadın konsepti budur. İntihar eylemleri ile cihat yürütmeye çalışmak, “modern” bir düşünce tarzı olup, “ılımlı” literatürden böyle bir sonuç çıkarılamaz. (...) İntihar eylemcilerinin cihat olarak satmak istedikleri şey, saldırgan bomba eylemleri stratejisinden başka bir şey değildir.”

Khaled Abou El Fadl: Yanlış Anlaşılmış Cihat, Qantara.de, 27.8.2015 tarihinde indirildi.

“İnsan canının dokunulmazlığı ve korunması, İslam hukukunda merkezî bir konuma sahiptir. Her hangi bir kişinin canını almak, yasak ve kanuna aykırıdır ve hatta bazı durumlarda dinsizlik olarak da görülebilir. Günümüzde

(...) insafsızca ve keyfî bir şekilde camiler, pazarlar, devlet binaları ve başka kamuya açık alanlarda insan öldürenler, açıkça bir dinsizlik yapmaktadırlar.”

Muhammad Tahir-ul-Qadri, Fatwa on Terrorism and Suicide Bombings, Londra 2010, sayfa 7, internet yayını, 7.8.2015 tarihinde indirildi.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Herkes, yaşama ve bedensel bütünlüğünün korunması hakkına sahiptir.

Anayasa - GG - madde 2 fıkra 2 cümle I

Katil, ömür boyu hapis cezası ile cezalandırılır.

Ceza Kanunu - StGB - madde 211

Şiddet çağrıları ve uygulaması yasaktır. Sözde dinî gerekçelerle şiddet de cezayı gerektirir. Cinayet ömürboyu hapis cezası ile cezalandırılır.

Ekstremist iddia

Terör eylemlerinin meşru olduğu iddiası

Özellikle organizasyon ve ideoloji olarak “al-Qaida” (kelime anlamı “kaide” [cihat için]) veya “İslam Devleti” (DAEŞ) yanlısı teröristler, çok yönlü bir kavram olan “cihat” terimini öncelikle mücadele ve savaş eylemleri anlamına indirgemektedirler. Cihadın militan şeklini bile öncelikle savunma değil, saldırıya dayanan, terör saldırıları ve intihar eylemlerine izin veren islamî bir mücadele tarzı olarak görmektedirler.

“İslam’da cihadın savunma amacına hizmet ettiği ve kılıç gücüyle yayılmadığı iddiasını çürütmeliyiz. Bu görüş yanlıştır (...) İslam’da mücadele, bu dünyada Allah’ın kelamına, saldırı veya savunma yoluyla mutlak geçerlilik sağlama anlamına gelmektedir.”

Muhammad Abd al-Salam Faraj: İhmal edilen Farz, sayfa 193, Arapça, Aaron’dan: In Their Own Words. Voices of Jihad, sayfa 64, internet yayını, 30.6.2015 tarihinde indirildi.

“Ve bu mübarek ayda [Ramazan] veya başka bir ayda ‘Allah Yolunda Cihat’ tan [militan Cihat] daha iyi bir amel yoktur. Bu fırsatı kullanın ve atalarınızın dürüst yolundan gidin. Allah’ın dinini ‘Allah Yolunda Cihat’ [militan cihat] ile güçlendirin. İlerleyin mücahitler, Allah’ın yolunda! Allah’ın düşmanlarına korku salın ve bulabileceğinizi düşündüğünüz yerde ölümü arayın.”

Abu Bakr Al-Baghdadi: The Revived Caliphate. Daulat al-khilafa al-islamiya. The Islamic State. 2003-2014, yer ve tarih belirtilmemiş, sayfa 70, Internet yayını, 20.7.2015 tarihinde indirildi.

Militan cihat, onlar için İslam’ı şiddet yoluyla yaymaya, sözde din düşmanlarıyla mücadele etmeye veya intikam almaya hizmet etmekte olup, her müslüman için Farz-ı Ayn’dır. Usama Bin Laden’in 1998 yılında fetva olarak ilan ettiği “Yahudi ve Haçlılara karşı İslamî Dünya Cephesi” isimli ve 11 Eylül 2001 tarihli saldırılarına hedef belirleyici dayanak olan çağrısı, buna bir örnektir.

“Amerikalılar ve müttefiklerini, sivil ve asker ayırımı yapmadan, mümkün olan her yerde öldürmek, bunu yapma imkanı olan her Müslüman için, [Kudüs’de] Mescid-i Aksa ve [Mekke’de] Mescid-i Haram onlardan kurtarlana ve onların orduları İslam topraklarının tümünü terkedene kadar, yenilmiş ve her hangi bir Müslüman’ı tehdit edemeyecek hale gelene kadar, bir Farz-ı Ayn’dır.”

Usama Bin Ladin - diğerlerinin yanı sıra 1998: “Yahudi ve Haçlılara karşı İslamî Dünya Cephesi” çağrısı, www.fas.org/irp/world/para/docs/980223-fatwa.htm, 15.5.2003 tarihinde indirildi.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Terör saldırıları meşru değildir

Müslüman din alimlerinin çoğunluğu, zamanında Bin Ladin’in çağrısını geçersiz ilan etmiştir. Bu meyanda, Bin Ladin’in bir terör ağının başı ve din bakımından bir amatör olduğu, bir fetva çıkarabilmek için ne

teolojik bilgi, ne bir fetva çıkaracak otoriteye sahip olduğu, ne de İslam adına cihat açma yetkisine sahip olduğu söylenmiş ve buna istinaden 11 Eylül 2001 tarihindeki saldırılar ve daha başka terörist eylemler, İslam’ın hem cinayet hem de intiharı yasakladığı belirtilerek reddedilmişlerdir.

Müslüman dünyasından düşünceler

“Müslüman din alimleri daima ve tarihin her döneminde, cihadın (...) sadece tek anlam değil pek çok anlamlar taşıdığını ve ‘Allah Yolunda Mücadele’nin’ [militan cihat] bunlardan sadece biri olduğunu vurgulamışlardır. Şeriat, cihadın bu özel türünü tasdik, yetkilendirme ve uygulaması, sadece toplumu idare edenlere (o sıradaki devlet başkanları) vermektedir. Bunun sebebi, bir savaş ilanının geniş kapsamlı sonuçlar çıkaran politik bir karar olmasıdır. Bu nedenle, ne bir müslüman kişi, ne de müslüman bir grup kendine has bir tarzda savaş ilan etme veya kendi başına cihada çıkma yetkisine sahiptir.”

The New Mardin Declaration, Internet yayını, 5.8.2015 tarihinde indirildi.

“Sözde savaşları için suçsuz kanı döken bu katiller – bu intihar eylemcilerini sadece böyle nitelendirebilirim – Kur’an’ın cinayet ve

intiharı yasakladığını (Sure 4 ayet 29, sure 5 ayet 32) farketmemişler mi?”

Aiman Mazyek: Islam und Gewalt, yayınlayan: Bundesministerium des Innern: Drei Jahre Deutsche Islamkonferenz (DIK) 2006-2009, Berlin 2009, sayfa 308.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Herkes, yaşama ve bedensel bütünlüğünün korunması hakkına sahiptir.

Anayasa - GG - madde 2 fıkra 2 cümle 1

Her kim terörist bir dernek kurar veya böyle bir derneğe üye olarak katılır veya destek verirse on yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

Ceza Kanunu - StGB - madde 129a

Şiddet çağrıları ve uygulaması yasaktır. Sözde dinî gerekçelerle şiddet de cezayı gerektirir. Cinayet ömürboyu hapis cezası ile cezalandırılır.

Ekstremist iddia

Sivillerin öldürülebileceği iddiası

Özellikle cihadistler, sivillere yönelik terörist saldırıları ve intihar eylemlerini İslam hukukuna göre caiz olarak deklare etmekte ve bu eylemleri “Şehit Eylemleri” tanımlaması ile masumlaştırmaktadır. “al-Qaida” ve “İslam Devleti” [DAEŞ] gibi örgütlerin propagandası doğrultusunda, batılı ülkelerin esasen “İslam ve Müslümanlara karşı bir savaş” yürüttükleri ve bu nedenle

“Sizin demokratik bir şekilde seçilmiş hükümetleriniz dünyanın her yerinde benim [müslüman] halkıma karşı vahşet uygulamaktadır. [Bu hükümetleri seçmekle] sizler de buna destek vermektedirsiniz ve olanlardan direkt olarak sorumlusunuz (...) Güvenliğimiz olmadığı sürece, sizler bizim hedefimiz olacaksınız. Ancak, [müslüman] halkıma karşı yapılan bombalamalar, katliam, tutuklamalar ve işkenceler bittiği zaman rahat vereceğiz.”

Muhammad Süddiğe Khan: Londra’da 7.7.2005 tarihinde yapılan bir suikastin üstlenildiği video bildirisi, İngilizce.

batılı ülkelerden intikam alınmasının haklı nedenlere dayandığını iddia etmektedirler. Teröristler, 2004 yılında Madrid’de, 2005 yılında Londra’da yapılan suikastlerde hükümetlerinin yaptıklarından sorumlu tuttıkları sivil halkı sözde meşru saldırı hedefi ilan etmişlerdir. Almanya’da sivillerin öldürülmeleri de burada sosyalleşmiş cihatçılarca meşru ilan edilmiştir.

“Bu savaşı evlerinizin önüne kadar taşıyacağız. Almanya’da cihat artık sadece bir zaman meselesidir. (...) İnşallah Almanya’da halkı da hedef alan bir dizi suikast yapılacaktır. Neden Müslümanlar hep korkuyla yaşasın ve sizler güven içinde yaşayasınız?”

Mounir Chouka’nın 2011 yılı Aralık ayında yayımlanan “Böses Vaterland” [Kötü Vatan] isimli tehdit videosu.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Sivillerin öldürülmesi şeriat açısından meşru değildir

Müslümanların ezici çoğunluğu, gerek batı ülkelerinde, gerek Müslüman ülkelerde sivillere karşı yapılan suikastlere karşıdır. Bu düşünce doğrultusunda, savaşan taraf olmayanların canlarının gerek barış, gerek

savaş sürecinde korunması gerektiğini vurgulamaktadırlar. Din alimleri, çok sayıda cihatçı saldırıların – örneğin 2004 yılında Madrid ve Riyad, 2005 yılında Londra ve Amman – müsebbiplerinin açıkça katil oldukları ve İslam açısından “şehit” olmadıklarını açıklamışlar, eylemlerini de “şehit operasyonu” değil “intihar eylemi” olarak nitelendirmişlerdir. Devamen, bu eylemlerin dinen yasaklanan cinayetler olduğunu, zira başkalarının öldürülmesini amaçladığını belirtmişlerdir.

Müslüman dünyasından düşünceler

“İslam, hiç bir durumda terörizm ve sivillerin öldürülmesine izin vermez. Terörizm direkt olarak Müslümanların büyük çoğunluğunun kesinlikle riayet ettiği İslam prensiplerine aykırıdır. Bizler, terör ve şiddet yayan – ve bu suretle suçsuz komşu ve hemşehrilerin zararına İslam’ın öğretilerini çarpıtan – küçük bir müslüman azınlığın şiddet eylemlerini kınamakta ve nefretle karşılamaktayız.”

The Amman message, The Topkapı Declaration, Istanbul 21.7.2006, İnternet yayını, 30.8.2010 tarihinde indirildi.

“Biz kesinlikle inanıyoruz ki, bu cinayetler ne İslam ile bağdaşır, ne de dinimizde, hangi şekilde olursa olsun, bu tür kötülükler için bir mazeret vardır. Bizim anlayışımıza göre, Londra’daki bombalı saldırıları yapanlar hiç bir şekilde şehit değildir.”

“British Muslim Forum” üyesi „Muslim Council of Britain” Din Alimlerinin, diğerlerinin yanı sıra 7.7.2005 tarihli Londra suikastlerine ilişkin 15.7.2005 tarihli deklarasyonları, İngilizce, İnternet yayını, 7.9.2005 tarihinde indirildi.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Herkes, yaşama ve bedensel bütünlüğünün korunması hakkına sahiptir.

Anayasa - GG - madde 2 fıkra 2 cümle 1

Katil, ömür boyu hapis cezası ile cezalandırılır.

Ceza Kanunu - StGB - madde 211

Almanya Federal Cumhuriyeti anayasası dinin özgürce seçilebileceğini garanti eder. Bu, hiç bir dinî topluma ait olmamayı da kapsar. Cinayet, sözde dinî sebeplere de dayansa cezalandırılır.

Ekstremist iddia

İslam'dan çıkma (irtidâd) halinde ölüm cezası

Bazı islamistler ve selefler, "İslam'dan çıkma" durumunda ölüm cezasının istisnasız uygulanmasını talep etmekte ve buna dayanak olarak ortaçağ din alimlerinin

"dinden çıkan", İslam'dan ayrılıp başka bir dine geçmek isteyen Müslümanların ölümle cezalandırılması gerektiği doğrultusundaki ifadelerini kullanmaktadırlar.

"Hanefi mezhebi uleması, (daha önce Müslümanken) İslam'dan dönen bir kişinin öldürülmesi gerektiği hususunda hemfikirdirler (...)."

Almanca islamist internet sayfası, 2.6.2008 tarihinde indirildi.

"İslam şeriati, bu cezayı [ölüm cezası] yaşam tarzı olarak İslam'a sırt çeviren ve İslam'ın hükümlerini reddeden kişilere verir. (...) Bu kişi [pişman olup] İslam cemaatine geri dönerse serbest bırakılır, aksi takdirde ceza infaz edilir. Dinden çıkmış bir kişinin öldürülmesi, gerçekte cemaatin diğer mensupları için selamettir."

Abdul Rahman Al-Sheha: "Missverständnisse über Menschenrechte im Islam" [İslam'da İnsan Hakları Konusundaki Yanlış Anlaşımalar], Abu Ammar Ghebbaza Moulay-Mohammed tarafından Almanca'ya çeviri, yer belirtilmemiş, 2008, sayfa 129 ve devamı, Internet yayını, 1.7.2011 tarihinde indirildi.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Özgür din tercihi İslam'da da vardır

İslam'dan çıkma (irtidâd) konusunda günümüzün Müslüman görüşleri, İslam dininden çıkmanın "İslam'ı İnkâr" [mülhitlik] olarak değerlendirilmemesi ve cezalandırılmaması yönündedir. İslam'dan

çıkma, Yahudilik veya Hristiyanlığa geçişe izin verildiği gibi, vurgulayarak izin vermektedirler. Tarihçiler, İslam tarihinde bu cezanın infazı yönünde hemen hemen hiç bir örnek tanımamaktadırlar.

Müslüman dünyasından düşünceler

"İslam'dan Hristiyanlık veya Yahudiliğe geçiş, ne inançsız olmak ne de mülhitliktir. İslam bu iki dini kaldırmamıştır. Ancak, din değiştirenin Muhammed'in peygamberliğini ve İslam'ın semavî bir din olduğunu kabul etmesinin devamını şart koşar."

Jamal Al-Banna: www.akherkhabar.net, 18.6.2010 tarihinde indirildi.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Herkes, yaşama ve bedensel bütünlüğünün korunması hakkına sahiptir.

Anayasa - GG - madde 2 fıkra 2 cümle 1

İnanç, vicdan özgürlüğü, ve dinî ve dünyevî görüş özgürlüğü dokunulmazdır. Dinin serbestçe icrası sağlanır.

Anayasa - GG - madde 4 fıkra 1 ve 2

Katil ömür boyu hapis cezası ile cezalandırılır.

Ceza Kanunu - StGB - madde 211

Almanya’da düşünce ve basın özgürlüğü temel haktır. Sansür yapılmaz. Dinî konularda farklı düşüncelere, sanatsal ifade türleri de dahil olmak üzere, tahammül edilmesi gerekir. Şiddet çağrıları yasaktır ve cezalandırılır.

Ekstremist iddia

İslam’a hakaret edenlerin öldürülmesi gerektiği iddiası

Bazı islamistler ve selefler, Tanrı [Allah], İslam veya peygamber Hz. Muhammed’e sözlü veya karikatürlerle hakaret eden kişilerin öldürülmesini talep etmektedirler. Bu tür meşrulaştırıcı yazılar, 2006 yılında alman trenlerine saldırı teşebbüsünde bulunan “bavul bombacıları” tarafından gerekçe olarak kullanılmış bulunmaktadır.

“Bil ki, Allah’a, peygambere veya dine hakaret edenler dinsiz [kâfir] ve dinden çıkmadır [mürtet]. Bu nedenle kanı ve malı [öldürülmesi veya malına el konulması], helaldir. İslam mensubu olup olmaması (...), erkek veya kadın olması farketmez.”

Abu Muhammad al-Maqdisi: “Das gezogene Schwert dem Schmäher des Herrn, des Glaubens oder des Propheten”, internet yayını, 12.8.2010 tarihinde indirildi.

“Dininiz için ayağa kalkıp, Allah’a küfredip peygambere hakaret edenleri öldürmenizin zamanı geldi.”

Mustafa Abu al-Yazid, “Dünya Müslümanlarına” yöneltilmiş 5.9.2008 tarihli bir çağrıdan, Arapça, İnternet yayını, 22.8.2010 tarihinde indirildi.

Özellikle “El Kaide” ve “İslam Devleti” (DAEŞ) isimli terör ağları, batı devletlerini kasıtlı olarak İslam’ı karalamakla suçlamakta ve Avrupa’da saldırılar yapma çağrıları yapmaktadırlar. Kendilerini “Peygamber İntikamcıları” ilan eden çevrelerin saldırıları çok sayıda kişinin canına kıymış bulunmaktadır.

“Peygamberin intikamını aldık”

Said ve Cherif Kouachi, 7.1.2015 tarihinde Charlie Hebdo isimli mizah dergisi redaksiyon mensupları cinayetinden sonra.

Ekstremist iddiaya karşı argüman

Sözde dinsel sebepler şiddeti meşrulaştırmaz

İslam’ı eleştiren veya İslam düşmanı söylemler veya peygamber Hz. Muhammed’i aşağılayıcı bulunan karikatürler, çok sayıda Müslüman tarafından İslam ve bu dine inananların kasıtlı olarak küçük düşürülmesi

olarak algılanmaktadır. Ancak, bu tasvirlerle ve provokasyon teşebbüslerine reaksiyon olarak yapılan şiddet içeren gösteriler veya öldürme çağrıları çok kişi tarafından kınanmaktadır.

Müslüman dünyasından düşünceler

“Bizler, anlaşılmaz ve hatta haince düşünceler ve inanışların gittikçe arttığı bir dünya ile barış içinde yaşamak istiyoruz. Ancak bu, Müslümanlara karşı yapılan ırkçı ifadeleri hoşgördüğümüz anlamına gelmez. Fakat Müslümanların bu teşebbüslere reaksiyon olarak gerçekleştirdikleri ekstremist eylemleri kararlı bir şekilde reddediyoruz.”

Ali Gum’a, <http://alimamalalama.com/article.php?id=141>, Arapça, 22.7.2010 tarihinde indirildi.

“Bugün peygamberimizin intikamı alınmadı, aksine inancımıza ihanet edildi ve islamî değerlerimiz en derin pislîğe çekildi.”

Aiman Mazyek, 7.1.2015 tarihli Paris suikastlerinden sonra.

Özgürlükçü demokratik anayasal düzen

Herkes, düşüncelerini söz, yazı ve resimle özgürce ifade etme ve yayma hakkına sahiptir (...). Basın özgürlüğü ve haber verme özgürlüğünün (...) kullanılması sağlanır. Sansür yapılmaz.

Anayasa - GG - madde 5 fıkra 1

Herkes, yaşama ve bedensel bütünlüğünün korunması hakkına sahiptir.

Anayasa - GG - madde 2 fıkra 2 cümle 1

Her kim kamu huzurunu bozacak şekilde, halkın belli kısımlarına karşı, nefret duyguları yaratacak kışkırtmalar yapar veya şiddet veya keyfi uygulamalar talep ederse (...), üç ay ila beş yıl arasında özgürlük cezası ile cezalandırılır.

Ceza Kanunu - StGB - madde 130 fıkra 1

Ekstremist iddialara ilişkin açıklamalar

Kişiler

Abou Nagie, İbrahim

(1964 doğ.) Almanya'da selefizm yandaşlarının başı çeken temsilcilerinden biri ve "Die Wahre Religion" (Hak dini) isimli bir internet platformunun başı. Gaza şeridinde doğmuş olan Abu Nagie İslam eğitimi görmemiştir.

Abu Qatada, Walid Abd Allah al-Misri

Mısır'lı bir selefisttir. Yazılarında, sözde dinî gerekçelerle İslam'ın parlamenter demokrasi, hukuk devleti ve İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi prensipleri ile bağdaşamayacağını savunmaktadır.

Atiyatullah, Abdurrahman (Jamal İbrahim al-Misrati, Atiyatullah al-Libi, Abu Yahya al-Libi)

(1969-2012) "al-Qaida" örgütüne katılıp en önemli liderlerden biri durumuna gelmeden önce Moritanya'da İslam hukuku tahsili görmüş olduğu, 2012 yılında Pakistan'da bir "insansız hava aracı-drone" saldırısında ölmüş olduğu söylenmektedir.

Azzam, Abdallah Yusuf

(1941-1989) "Küresel cihat" ideolojisinin kurucusu sayılmaktadır. Cihadist çevrelerde tüm dünyada kabul gören yazıları (örneğin "Kervana Katıl") kısmen Avrupa dillerine çevrilmiş olup Almanya'da da bulunmaktadır.

al-Aulaqi, Anwar Nasser

(1971-2011) Yemen ve Amerika vatandaşı, otodidakt vaiz olarak ABD'de ve internet ortamında ajitasyon yapmıştır. 11 Eylül 2001 saldırılarına onun vaazlarını dinlemekteydiler. "İnternet Bin Laden'i" sayılan Aulaqi çok sayıda teröriste suikast ilhamı vermiştir.

al-Baghdadi, Abu Bakr al-Husaini al-Quraishi (İbrahim Awad İbrahim al-Badri)

(1971 doğ.) doktoralı teolog ve 2010 yılından beri, 2014 yılında "İslam Devleti" (DAEŞ) adını alan cihatçı selefist terör örgütü "Irak ve Suriye İslam Devleti'nin" (İŞİD) lideridir. Bu örgüt, al-Baghdadi'yi 2014 yılı Haziran ayında "beşinci Hulefâ-i Râşidîn" ilan etmiştir. Gerek bu hilafetin varlığı, gerek kendini "Halife İbrahim" ilan eden al-Baghdadi, müslüman din alimleri veya devletler tarafından tanınmamaktadır.

Bin Baz, Abd al-Aziz

(1910-1999) Suudi Arabistan'ın en yüksek din âlimlerinden biriydi ve 1994 yılında Başmüftü tayin edildi. Selefiliğin öncülerinden biridir. Selefiler arasında günümüze kadar popüler olan yazıları Almanca'ya da çevrilmiştir.

Ekstremist iddialara ilişkin açıklamalar

Bin Ladin, Usama

(1957-2011) cihadistler için hala ideolojik "rehber" teşkil etmektedir. Yaptığı açıklamalar bir çok cihadist için örnek teşkil etmektedir.

Chouka, Mounir (Abu Adam)

(1981 doğ.) 2008 yılında Pakistan'da "Özbekistan İslam Hareketi" (ÖİH) isimli terör organizasyonuna katılmış bir Alman cihadist. İnternet üzerinden yayınladığı propaganda videoları ile Almanya'da suikastler yapma çağrılarını yapmaktadır.

Faraj, Muhammad Abd al-Salam

(1952-1982) Mısır'da cihadist grupların elebaşlarından biriydi. "İhmal Edilen Farz" isimli eseri, sadece Mısır başkanı Sedat'ın katillerine ilham vermekle kalmayıp, militan İslamizm için günümüze kadar yol gösterici sayılmaktadır.

Hassan, Abdul-Ghaffar

(1913-2007) İslam hukuku ve hadis alimiydi. Hindistan'ın bölünmesinin ardından, önce Pakistan'a yerleşti ve orada diğerlerinin yanısıra Abu-l-A'la al Maududi'nin Jamaat-e İslami isimli örgütünde çalıştı. Daha sonraları diğerlerinin yanısıra Suudi Arabistan'da yükseköğretim öğretmeni yaptı.

Hassan, Abd al-Hakim (abu Amru)

(Marjan Mustafa Salim al-Gauhari, 1960 doğ.),selefi din alimi. Mısırlı cihadist bir örgütün mensubu olarak çok kez Afganistan'da kaldı ve nihayetinde Mısır'da müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Mubarak'ın düşmesinden bir yıl sonra sağlık sorunları nedeniyle affedildi.

al-Hudhaifi, Ali Bin Abdur-Rahman

(1947 doğ.) doktoralı din alimi ve al-Azhar Üniversitesi mezunudur. Suudi Arabistan'da Medine'de Mescid-i Nebevî isimli camide vaizdir.

Kaplan, Cemaleddin "Hocaoğlu"

(1926-1995) Türkiye kökenli. "Hilafet Devleti" isimli İslamist örgütün kurucusu ve lideriydi ve kendisini tüm Müslümanların dünya çapında ruhanî ve dünyevî lideri (Halife) ilan etmişti. Hilafet Devleti ve yayım organı "Ümmet-i Muhammed" Almanya'da 2001 yılı Aralık ayında yasaklanmıştır.

Khan, Mohammad Sidique

(1974-2005) Londra'da 7 Temmuz 2005 tarihinde toplu taşıma araçlarına suikastler yapan beş intihar eylemcisinden biri. Bu suikastlerde 56 kişi ölmüş ve 700 üzerinde kişi yaralanmıştır.

Ekstremist iddialara ilişkin açıklamalar

Kişiler

Kouachi, Said (1980-2015), **Kouachi, Cherif** (1982-2015) ve **Coulibaly, Amedy** (1982-2015). 7.1.2015 ile 9.1.2015 tarihleri arasında Paris'te yaptıkları suikastlerle "Charlie Hebdo" isimli mizah dergisinin redaksiyon mensubu onbir kişinin yanı sıra, iki polis ve dört yahudi rehineyi katletmişlerdir.

al-Maqdisi, Abu Muhammad

(1959 doğ.) İslamist terörizmin (Cihadizm) lider ideologlarından. Yazılarıyla, 2006 yılında ölene kadar Irak El Kaide örgütünün lideri olan terörist Abu Musab al-Zarqawi'nin manevi danışmanı olmuştur. Al-Maqdisi Ürdün'de kalmaktadır.

al-Omar, Abd al-Rahman Ben Hammad

(muhtemelen 1935 doğ.) Suudi Arabistan'ın Riyad şehrinde teoloji profesörü olarak ders verdi ve cihadist sefiliğin ilk temsilcilerindendi. 1975 yılında yayımlanan "Gerçeğin Dini" isimli kitabı bir çok dile çevirilmiştir.

al-Sheha, Abdul Rahman

muhafazakar islamcı ve islamist yazıları ile tanınan Suudi Arabistan'lı bir yazar. 2003 yılında yayımlanan "İslam'ın Himayesinde Kadınlar" isimli kitabı, "Gençliğe Zararlı Medyalar Federal Kontrol Dairesi" tarafından, şiddete teşvik edici ve kadınları aşağılayıcı bulunarak, 2009 Ocak ayında gençliğe zararlı eserler listesine alınmıştır.

al-Uthaimin, Muhammad Ibn Salih

(1926-2001) Suudi Arabistan sefî din otoritelerinin en önemlilerinden biriydi. Mekke'de Mescid-i Haram isimli camide vaaz vermekteydi.

al-Yazid, Mustafa Abu

(1955-2010) Mısır kökenli olup "El Kaide" terör ağının lider kadrosundaydı. Pakistan'da öldürülene kadar örgütün finans şefi olarak kabul ediliyordu.

Zallum, Abd al-Qadim

(1925-2003) 1977 ila 2003 yılları arasında, Almanya'da 2003 yılı Ocak ayından beri yasak olan Hizb-ut Tahrir (HuT) [Hizb üt Tahrir] örgütünün lideriydi.

Ekstremist iddialara ilişkin açıklamalar

Örgütler

"Hizb al-Tahrir al-islami" veya "Hizb-ut-Tahrir"

[Hizb üt Tahrir] 1952 yılında Doğu Kudüs'te Taqi ad-Din an-Nabhani tarafından kurulan "Kurtuluş Partisi" (HuT), dünya çapında bir halifelik kurup şariat getirmeyi hedefleyen islamist bir örgüttür. Hizb-ut-Tahrir Almanya'da 2003 yılı Ocak ayında, antisemitizme destek verme ve amaçlarına ulaşmak için şiddet propagandası yapma nedeniyle yasaklandı.

Yayın organları

Ümmet-i Muhammed

Türkçe olarak çıkan bu haftalık dergi Almanya'da yasaklanan "Hilafet Devletinin" yayın organıydı (bkz. Kaplan).

İnternet Sayfası "Millatu-Ibrahim"

("İbrahim Milleti", "İbrahim Dini" veya "İbrahim Cemaati"), 2011 yılında Berlin'de kurulan "Millatu-Ibrahim", cihadist sefî bir ağ olup, konuşmalar, vaazlar ve neşideler yoluyla cihadist ideolojiyi yaymaya çalışmaktaydı. Örgüt, anayasal düzene ve "Milletler Arası Anlaşma" düşüncesine aykırılık nedeniyle 2012 yılında Federal İçişleri Bakanlığı tarafından yasaklanmıştır.

Ekstremist iddialara karşı argümanlara ilişkin açıklamalar

Kişiler

Abdel-Karim, Khalil

Mısırlı avukat ve yazar. İslamist Müslüman Kardeşler örgütünün militanı olarak 1960'lı yıllarda tutuklanmıştı. Düşünce özgürlüğü ve modern ve sosyal adaletli bir İslam için çalışmaktadır.

Abdillah, Masykuri

Jakarta'da "Syarif Hidayatullah State Islamic University" (IUN) bünyesinde İslamî hukuk ve siyasal felsefe profesörüdür. İslamî ülkelerin anayasal tarihi konulu araştırmalar yapmakta ve Endonezya'da "Nahdlatul Ulama" (NU) isimli dünyanın en büyük islamî derneğinin idareci üyesidir.

Abou El-Fadi, Khaled

(1963 doğ.) doktoralı hukukçu, ayrıca İslam ve şeriat üzerine çok sayıda kitap ve makaleler yazmış bir yazar. 2005 yılında yayımlanan "Büyük Hırsızlık" isimli kitabında selefizm ve vehhabizm doktrinlerini eleştirel anlamda incelemiştir. "Altın Çağ" ütopyasını hedef almayan, sürekli olarak değişime sahne olan bir dünyanın şartlarını entegre eden çağdaş bir İslam'a öncelik vermektedir.

Aslan, Reza

(1972 doğ.) İran kökenli Amerikan gazeteci ve dinbilimci. En önemli eseri olan "Kein Gott außer Gott" isimli kitabı (2005 yılında yayımlandı) 13 dile çevrilmiştir.

al-Banna, Jamal

(1920-2013) Mısırlı İslam alimi, gazeteci ve sendikacı. İstisnasız hümanist ve lâik bir İslam anlayışını savunmaktadır.

Bencheikh, Soheib

(1961 doğ.) Fransa'da yaşayan bir İslam alimi ve yayımcı. Doktoralı islam teoloğu. 1995 yılında Marsilya başmüftüsü oldu ve reformcu İslam düşüncesini savunmaktadır.

El Fangary, Ahmad Shauky

(1925 doğ.) Mısırlı hekim ve yazar. Kuveyt'te yaşamaktadır. İslam ve islamî kültür konularında eserleri vardır. Eserleri, toplumsal modernleşme sorularına odaklanmaktadır.

Gad al-Haqq, Ali

(1917-1996) Mısırlı bir din alimi. Diğerlerinin yanısıra başmüftü, Dinî Vakıflar Bakanı ve nihayetinde al-Azhar Üniversitesinde başkan olarak çalışmıştır. Bir çok toplumsal konuda muhafazakar düşüncelere sahipti, ancak vehhabizm, selefizm ve başka görünüşlü dine dayanan ekstremizm konularında keskin bir eleştirici idi.

Ekstremist iddialara karşı argümanlara ilişkin açıklamalar

Gum'a, Ali

(1952 doğ.) Mısırlı başmüftü ve sünnî İslam'ın en ileri gelen âlimlerinden biri. Özellikle İslam hukukuna ilişkin beyanları ünlüdür.

Huwaiddi, Fahmi

(1937 doğ.) milliyetçi ve ılımlı islamist görüşlere sahip Mısırlı bir gazeteci, yazar ve aydın. 1958 ile 2006 yılları arasında al-Ahram isimli Mısır gazetesinde köşe yazarı olarak çalışmıştır. Huwaiddi, Arap dünyasındaki despot rejimleri keskin bir şekilde eleştirmektedir. Ancak, çalışmalarında laikleşmeye de karşı gelmekte ve pan arabizm çerçevesi içinde bir "islamî alternatif" düşüncesini savunmaktadır.

Khan, Muqtedar

(1966 doğ.) University of Delaware (ABD) bünyesinde Uluslararası İlişkiler dersleri vermektedir. Hindistan kökenli islambilimci ve politolog. Modern ve demokratik bir İslam için çalışmaktadır.

Mazyek, Aiman

(1969 doğ.) "Almanya Müslümanları Merkez Şurası" [Zentralrat der Muslime in Deutschland (ZMD)] başkanı.

Muca, Haxhi Selim

2004 ile 2014 yılları arasında Arnavutluk Başmüftüsü.

Mernissi, Fatima

(1940-2015) Fas'lı bir sosyologdur. Rabat Üniversitesinde sosyoloji dersleri vermekte ve İslam'da kadının rolünü araştırmaktaydı.

Nusair, Amina Muhammad

Kahire'de al-Azhar Üniversitesi Tarih Fakültesinde dekadır. Kadınların dinî ve toplumsal konumu konularında eserleri vardır.

al-Qadri, Muhammad Tahir

(1951 doğ.) İslam Hukuku alimi ve politikacı. Pakistan Şeriat Mahkemesi ve Pakistan Yüksek Mahkemesinde danışmanlık yapmıştır. Aynı zamanda, "Minhaj ul-Quran" isimli sünni örgütün kurucusu ve başkanı ve 1989 yılında kendisi tarafından kurulan "Pakistan Halk Hareketi" isimli örgütün başkanıdır. 2010 yılında geniş kapsamlı bir fetva çıkarmıştır. Dine bağlı terörizmin her türünün kınandığı bu fetva uluslararası kabul görmüştür.

Ramadan, Tariq

(1962 doğ.) Yayımcı ve İslam Bilimci. Cenevre Üniversitesinde Hassan al-Banna hakkında bir tezle doktor ünvanı almıştır. O zamandan beri muhtelif üniversite ve araştırma kuruluşlarında çalışmakta olup, yeni, avrupalı ve müslüman bir kimlik düşüncesinin sözcüsüdür.

Shaltut, Mahmud

(1893-1963) Mısır'lı din alimi. Uzun yıllar İslam dünyasının en saygın dinî kuruluşlarından biri olan al-Azhar Üniversitesinde çalışmıştır. 1957 yılından ölümüne kadar al-Azhar Üniversitesi'nde şeyh makamında bulunmuş olup, böylelikle daha hayatta iken en makbul İslam otoritelerinden biri sayılmaktaydı.

Örgütler**British Muslims for Secular Democracy (BMSD)**

2008 yılında kuruldu, Büyük Britanya'da yaşayan seküler Müslümanları bir çatı altında toplar. Bu inisiyatif, Büyük Britanya'da Müslümanların dinî beraberliği ve sivil toplumsal ve demokratik yapılanmasını amaçlamaktadır.

Muslim Council of Britain (MCB)

1997 yılında kuruldu, Büyük Britanya'da takriben 500 cami, müslüman örgütler ve okullardan oluşan bir çatı örgütüdür. MCB, bazı üyelerinin islamist örgütlere yakınlığına rağmen, diğerlerinin yanısıra şiddet önleyici tedbirler konularında Büyük Britanya hükümetinin önemli bir muhatabıdır.

Deutsche Islam Konferenz (DIK)

2006 yılında Federal İçişleri Bakanlığı tarafından Alman devleti ile Müslüman kuruluşlar ve kişiler arasında bir diyalog kurmak üzere yaşama geçirilmiş olup, bilgi alışverişi, uygulamaya yardımcı olacak tavsiyeler geliştirilmesi ve toplumsal beraberlik ve uyumu destekleyecek projeler başlatılması amaçlarına hizmet eder. 2014 yılından bu yana ruhanî hizmetler ve yaşlılara yönelik bakım hizmetleri gibi sosyal konular da gündeme alınmış ve bunlar Müslümanların din hukuku ve toplumsal katılımı bakımından geniş kapsamlı sonuçlara götürmektedir.

The Topkapı Declaration

[“Topkapı Bildirgesi”]: Avrupa'daki Müslümanlara yöneltilmiş 11 madde içeren bir demokrasi ve çoğulculuk çağrısıdır. Ürdün kralı II. Abdullah'ın inisiyatifi üzerine hazırlanıp 9.11.2004 tarihinde ilan edilen “Amman Message” isimli bildirgenin devamı mahiyetindedir. “Topkapı Bildirgesi”, Bosna Hersek başmüftüsü Mustafa Cerić inisiyatifi ile hazırlanmış, 2 Temmuz 2006 tarihinde İstanbul'da açıklanmış ve dünya çapında kabul görmüştür.

The New Mardin Declaration

2010 yılında Türkiye'de Mardin şehrinde yapılan bir konferansta, çok sayıda cihadist tarafından kaynak gösterilen İbn Taymiyya'nın tarihî Mardin fetvası eleştirel bir düzeyde incelenmiş ve bu fetvaya tarihsel anlamda / verildiği zamanın şartlarını göz önüne alan bir yorum getirilmiştir. “The New Mardin Declaration” bu konferansın sonuçlarını içermektedir.

Mısır Arap Cumhuriyeti Anayasası

2014 yılında çıkarılmış olan yeni anayasa, 2012 anayasasının yerine geçmiştir.

Tunus Cumhuriyeti Anayasası

Tunus Cumhuriyeti'nde 2014 yılı başında yürürlüğe giren bu anayasa çok sayıda vatandaş özgürlüğünü garanti altına almaktadır. “Arap Baharı” devrimi sonucu 2011 yılında ilan edilen geçici anayasanın yerine gelmiştir.